

ΤΑΝ

Ο ΚΟΒΜΙΟΣ

ΟΝΤΟΝ ΜΑΡΡΑΥ ΤΑΧΑΞΕ. ΑΝ
ΕΛΕΓΕ ΣΤΟΝ ΤΖΕΡΩΝΥΜΟ
ΠΩΣ ΚΟΥΒΑΛΟΥΞΕ ΚΡΥΣΛΗΦΙ,
Ο ΦΥΛΑΡΧΟΣ ΘΑ ΤΟΥ ΤΟΠΑΙΡ
ΜΕ ΚΑΙ ΘΑ ΤΟΝ ΑΝΑΓΚΑ-
ΖΕ ΝΑ ΤΟΥΣ ΟΔΗΓΗΣΗ ΕΚΕΙ
ΠΟΥ ΕΙΧΕ ΚΡΥΜΜΕΝΟ ΚΑΙ
ΤΟ ΥΠΟΛΟΙΠΟ
- ΜΑΖΕΥΟ ΑΓΡΙΟΥΣ ΣΠΟΡΟΥΣ
ΓΙΑ ΤΟ ΚΤΗΜΑ ΜΟΥ. ΑΠΟ
ΚΡΙΘΗΚΕ. ΤΟΥΣ ΕΧΘ ΣΤΟ
ΚΙΒΩΤΙΟ ΜΑΖΙ ΜΕ ΚΟ-
ΜΑ

ΕΧΘ ΣΥΝΕΒΑΙΝΑΝ, ΑΥΤΑ, Ο ΜΠΟΥΦΑΛΟ
ΜΠΙΛ ΜΕ ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΓΕΡΑΚΙ ΠΡΟΧΟ-
ΡΟΥΣΑΝ ΑΚΟΜΑ. ΠΡΟΧΟΡΟΥΣΑΝ
ΜΕ ΤΑ ΠΟΔΙΑ...

ΑΚΟΥΣ ΠΩΣ ΤΑ ΚΛΩΜΑ ΠΡΟΣΩΠΟ ΚΑ-
ΛΙΕΡΓΟΥΝ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΣΠΟΡΟΥΣ. ΕΙΠΕ
Ο ΤΖΕΡΩΝΥΜΟ. ΕΙΣΙ ΑΠ' ΑΥΤΟΥΣ;

ΓΙΑΤΙ Τ' ΑΠΟΓΑ ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥ-
ΣΑΝ Ν' ΑΝΕΒΟΥΝ ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ.
- ΜΠΗΚΑΜΕ ΣΤΗΝ ΠΕΡΙΟΧΗ
ΤΩΝ ΑΠΑΤΣΙ ΕΙΠΕ Ο ΙΝΔΙΑΝΟΣ
ΣΤΟ ΣΥΝΤΡΟΦΟ ΤΟΥ

- ΑΝΟΙΞΤΕ ΑΥΤΟ ΤΟ ΚΙΒΩΤΙΟ ΝΑ
ΔΟΥΜΕ ΑΝΤΟ ΚΛΩΜΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΛΕΕΙ
ΑΛΗΘΕΙΑ ΠΩΣ ΠΕΡΙΕΚΕΙ ΣΠΟΡΟΥΣ.
ΔΙΕΤΑΞΕ Ο ΤΖΕΡΩΝΥΜΟ.

SOS

Ἡ Γῆ κινδυνεύει

Τρομερά ρομπότ κατεβάζουν στη Γῆ και απειλούν νά τήν κατστρέψουν. Ὅμως ὁ Τάν με τόν Τζέε Μάρτιν και τήν κόρη τους μ' ὄλο πού βρίσκονται ἑκατομμύρια μίλια μακριά, ἀγρυπνοῦν...

Ο ΜΕΓΑΣ ΣΤΟΝ

Ο ΚΑΤΕΥΘΥΝΟΜΕΝΟΣ ἀστεροειδής Νόβα *) διασχίζει τὸ Δίστιγμα με τήν πιό ξέφρενη ταχύτητα πού ἔχει νά βάλει

ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου.

Γιγάντιοι μετεωρόλιθοι ἔρχονται με τρομακτική δύναμη ἀπό τὸ "Ἀπειρο και διαλύονται ἐπάνω στήν σάν ἀπὸ λυωμένη λάβα ἐπιφάνειά του. Μὰ τίποτα δὲν μπορεῖ νά κλονίσῃ τὸν ἀκάθεκτο δρόμο του.

Ἡ ἔκτυφλωτική βροχή τῶν μετεωριτῶν πού πέφτει πάνω

*) Διάβασε προηγουμένο τεύχος τοῦ «ΤΑΝ» με τὸν τίτλο «ΤΡΟΜΟΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΛΑΝΗΤΗ ΝΟΒΑ».

στην μεταλλική επιφάνεια του Νόβα, έχει μαγεύσει τα πλάσματα εκείνα που μέσα στην άπεραντωσύνη του Δαστήματος έχουν χάσει τελείως την προσωπικότητά τους κι' έχουν γίνει μόνο μερικά ζευγάρια μάτια που θαυμάζουν τη μαγεία της Δημιουργίας.

Ο βραπάκος ο Τζίπου μουρμυρίζει γκρινιάρικα:

— Τζίπους φοβάσαι πολύ, Μάσα Τζόε! Τζίπους φοβάσαι κανέναν πέτρα απ' αυτές πέφτες, πέσεις επάνω κεφάλι Τζίπους, κάνεις μεγάλο... καρούμπαλο! Τζίπους θέλεις πάει μέσα σήραγγα μη μπορείς φτάσεις πέτρες! Όμως πάλι μέσα σήραγγα πολύ σκοτεινά, Τζίπους φοβάσαι σκοτεινά μόνος σου! Τι να κάνης φτωχός Τζίπους, Μάσα Τζόε; Μέσα φοβάσαι, έξω φοβάσαι, Τζίπους!

— Ο Τζίπου έχει δικό, λέει η Ντάινα, που ως εκείνη την ώρα δεν έχει μιλήσει. Δεν κερδίζουμε τίποτε με το να καθόμαστε εδώ και να χιζεύουμε. Το θέσιμα βέβαια είναι ωραίο μα να μας λειπή αν πρόκειται να γίνη άφορμη να γίνωμε μοκαρίτες!

— Ζήτω μίς Ντάινα! φωνάζει ο Τζίπου ένθουσιασμένος.

ΟΙ ΟΡΟΔΕΙΧΤΕΣ των οολογιών των ένθούπων της Γης κάνουν έξη όλόκληρους κύκλους μέσα στα ολόγια. Τρία όλόκληρα είκοσιτετράωρα έχουν

περάσει χωρίς τίποτα να συμβή σ' αυτό το μεταξύ. Ένα από τα τρομερά και γιγαντιαία ρομπότ στέκεται και φρουρεί την είσοδο της σπηλιάς τους κι' έτσι κανείς τους δεν μπορεί να βγή έξω. Αν μάλιστα ο υπερκόσμιος Τάν δεν τύχαινε να έχει εκείνες τις καταπληκτικές και υπερφυσικές ικανότητες, όλοι θα είχαν πέσει κάτω από την πεύνα. Το άγορι όμως με τα ξανθά μαλλιά καταφέρνει δυο φορές να βγή από τη φυλακή τους κρυφά χωρίς ο πελώριος φρουρός τους να τον πάρη είδησι..

Δυο φορές στέκεται κοντά στην είσοδο της σήραγγας λίγα βήματα πιο πίσω από το ρομπότ και δυο φορές βρίσκεται μέσα στην διαπλανητική ρουκέτα τους το «Σύμπαν Ι» που στέκει μεγαλόπνευτο με τη μύτη στήμένη προς το στερέωμα μερικές εκατοντάδες μέτρα παρακάτω.

Ο Τάν ξαναγυρνάει στη σπηλιά που έχουν απομείνει όλοι οι φίλοι του. Τους φέρνει όσα πιο πολλά φαγητά μπορεί να κρατήση στην άγκυλιά του. Τα μισά απ' όλα τα φαγητά που κουβαλάει τα τρώει ο λαίμαργος Τζίπου που οι τόσες τρομάρες που πέρασε τον έχουν ανοίξει τρομερά την όρεξι.

Τη δεύτερη μέρα γίνεται πάλι το ίδιο πράμα και την τρίτη, την ώρα που ο Τάν ετοιμάζεται να επιχειρήση την

τρίτη του ξεοδο για να φέρη φαγητό, νοιώθουν ξαφνικά ο-λοι τους τὸ ἔδαφος νὰ γλυ-στράη ἀνάμεσα στὰ πόδια τους καὶ νὰ χάνεται πρὸς τὰ πίσω. Κουτροβαλιάζονται καὶ οἱ πέντε κάτω ὁ ἕνας ἀπάνω στὸν ἄλλον. Εὐτυχῶς προλα-βαίνουν νὰ κρατηθεῖν ἕτσι ὥ-στε νὰ μὴ σπάσουν τὰ κεφά-λια τους στὰ σκληρὰ βρά-χια.

—Τί συμβαίνει; φωνάζει ὁ Τζίβε πὺ πετάγεται ὕρθιος πρῶτος.

Στὸ μεταξύ ὁ σατανικὸς Τζίβου ἔχει βρῆ πρῶτος τὴν αἰτία τοῦ φαινομένου καὶ στριγγλίζει μὲ τὰ μάτια του πεταγμένα ἔξω ἀπὸ τίς κόγ-χες τους ἀπὸ τὴν τρομάρα του:

—Τζίβους εἶπες ἔσας, μὴν ἀνέθεις τόσος μικρὸς πλανή-της! Νόβας πολὺ μικρός! Μία φορά ἀέρας δυνατὸν φύσηξες, κόντευες ἀναποδογυρίσης ὁ-λον αὐτόν! "Αν δὲν εἶσαι ὄλοι μέσα αὐτὴ σπηλιά, κινδύνευες ἀέρας πετάξεις κάτω ἀπὸ Νόβα! Πέσεις ἀπὸ Νόβα τό-σο ψηλά ἀπὸ Γῆ, ὅπωςδῆπο-τε χτυπήσης πολὺ! Πόδι, χέ-ρι, στραμπουλήξης, μεγάλος πόνος! Τζίβους λέει φόνεις ἀπὸ Νόβα γρηγορότερο!

—Ἐν τότε, Τζίβου! λέει ὁ Τάν γαυογελώντας. Φαίνε-ται πῶς δὲν κάναμε καθόλου καλὰ πῶδ δὲν σὲ ἀκούσαμε καὶ ἀνεβήκαμε σ' ἕνα τόσο μικρὸ ἄστρο! Τῶσα λοιπὸν θὰ φύγωμε ἀπ' αὐτὸ νὰ πᾶ-

με σ' ἕνα μεγαλύτερο! Ἡ ὀνήσις πὺ μᾶς πέταξε ὁ-λοὺς κάτω ἦταν φρενάρωμα. Τὰ ρομπότ ἀναψαν τοὺς προ-ωθητήρες τῆς ἀντίθετης κα-τευθύνσεως. Φαίνεται πῶς φτάσαμε πολὺ κοντὰ στὸν προορισμὸ μας. "Οπου νᾶναι θὰ φτάσωμε κοντὰ στὸν πλανή-τη πὺ εἶχε στείλει τὸν Νό-βα ἐναντίον τῆς Γῆς!

—Λές νὰ ὀδηγήσουν τὸν Νόβα ὡς αὐτόν τὸν πλανήτη; ρωτᾷ ὁ Τζίβε γεμάτος ἔκ-πληξι.

—Ἀδύνατον, ἀποκρίνεται ὁ Τάν. "Ὅσες τεχνικὲς τελειο-ποιήσεις κι' ἂν ἔχουν πετύχει, ἕνα τέτοιο πρᾶμα δὲν θὰ μπο-ρέσουν νὰ τὸ κάνουν. "Αν ὁ ἄστεροειδὴς αὐτὸς πλησιάση περισσότερο ἀπὸ ἕνα ὀρισμέ-νο σημεῖο στὸν πλανήτη πὺ τὸν ἔνει στείλει στὸ Διάστη-μα, θὰ ὀδηγηθῆ ἐπάνω σ' αὐ-τόν ἀπὸ τὴν ἔλξι του μὲ ἀπο-πέλευσά νὰ καταστραφοῦν καὶ οἱ δύο.

—Καὶ πῶς θὰ πᾶμε ὡς τὸν ἄλλον πλανήτη;

—Χωρὶς ἀμφιβολία μ' ἕνα πλανητόπλοιο.

—Μὲ τὸ δικό μας;

—Θᾶχον δικό τους μέσον γιὰ νὰ μᾶς ὀδηγήσουν ἐκεῖ πὺ θέλουν, ἀποκοίνεται ὁ Τάν σκεπτικὸς. Θᾶναι ἕως σπουδαῖο ἂν τοὺς καταφέρου-με νὰ μᾶς ἐπιτρέψουν νᾶ ἐ-πισκεφθεῖμε τὸν πλανήτη τους μὲ τὸ «Σύμπαν Ι». Εἶναι τρομερὰ δύσκολο ἂν ὄχι ἐν-τελῶς ἀκατόρθωτο νὰ στα-

μάτησούν τον Νόβα τελείως μέσα στο Διάστημα. Γι' αυτό, το άστρο αυτό που πατάμε μπορεί να απομακρυνθή παραπολύ και να χάσουμε τη ρουκέτα μας. Αυτό θα είναι τρομερό. "Ίσως ποτέ δεν θα μπορέσουμε πια να ξαναγυρίσωμε στη Γη αν συμβή αυτό.

—Θάναι τρομερό να γίνη κάτι τέτοιο! λέει ο Τζόε τρομαγμένος. Πρέπει να το ποθούμε στα ρομπότ να μās αφήσουν να ανεβούμε στο «Σύμπαν Ι»! "Ας ανέθη κι' ένα άπ' αυτά μαζί μας αν φοβείται μήπως δραπετεύσωμε!

ΤΟ ΙΓΓΑΝ-ΤΙΟ μηχανικό τέρας που σκεκείται έξω από τη σπηλιά τους γυρίζει ξαφνικά και προχωρεί προς τα μέσα. Με άργα και σπασ-

μωδικά βήματα ζυγώνει τους ανθρώπους της Γης και στέκεται μπροστά τους. Από τα μυστηριακά κατακόκκινα φωτάκια που υπάρχουν στη μέση του τερατώδους κρανίου του και που μοιάζουν σαν εφιαλτικά μάτια, πέταγεται εκείνη ή αλλόκοτη κόκκινη έκτινα που είχε αϊφιδιάσει τους φίλους μας και την πρώτη φορά που συναντήθηκαν μαζί του. Το ίδιο παράδοξο μούδιασμα στα μέλη τους. Το

ίδιο υπερκόσμιο γαργάλισμα μέσα στο μυαλό τους, σαν κάποιος να το σκαλίξη μ' ένα εργαλείο για να βρή τί σκέψεις έχει μέσα.

Και ξαφνικά, όπως και την πρώτη φορά, μιά φράσις σχηματίζεται μέσα στο μυαλό τους. Μιά φράσις που δεν την πρόφερε κανένα στόμα, μιά μοιάζει σαν μιά σκέψη που άθελα την κάνουν και οι πέντε την ίδια ακριβώς στιγμή:

«Φτάσαμε στον πλανήτη Μόθ. Στο άπειρο βασίλειο του Αρχοντος Στόν, ο οποίος σας έχει προσκαλέσει. Ο μέγας Στόν θάθελε να ξέρη τίς διαθέσεις σας απέναντί του, πριν σας δεχτή!»

Ένα άδρατο, μυστηριακό χέρι κατεβαίνει μέσα από το απαλό κόκκινο φως και τους λούζει και άφαιρεί αυτή την άπάντησι από τα μυαλά των ανθρώπων:

«Οι άνθρωποι της Γης δεν έχουν έχθρικές διαθέσεις γι' κανέναν. Δεν βλέπουν την ώρα — τώρα που έφτασαν κοντά στον πλανήτη σας — να θαυμάσουν τα ύπεροχα επισημονικά δημιουργήματα που θάχετε όπωσδήποτε στον κόσμο σας. Το μόνο που έχουν να παρακαλέσουν τον Μεγάλο Στόν οι φιλοξενούμενοί του είναι να τους επιτρέψη να μπουν στο βασίλειό του μαζί με τη ρουκέτα τους για να μη την χάσουν και χαθή και ο δρόμος της επιστροφής για την πατρίδα τους».

Λίγες στιγμές περνούν και

τό ανεξήγητο κόκκινο φῶς ἔξακολουθεῖ νὰ λούζη τὰ γήινα πλάσματα καὶ τὸν ὑπερκόσμιο Τάν. Μετὰ ἡ μυστηριακὴ φωνὴ ἀντηχεῖ καὶ πάλι μέσα στοὺς ἔγκεφάλους τους :

«Ὅσα εἶπατε εἶναι ἀλήθεια. Κανείς δὲν μπορεῖ νὰ μὴ ἀπαντήσῃ τὴν ἀλήθεια στὸ Μάτι τοῦ Μυσταλοῦ! Ὁ Μεγάλος Στόν δέχεται τὴν παράκλησί σας. Μπῆτε στὴ ρουκέτα σας καὶ ἀκολουθήστε τὴ ρουκέτα τῶν στρατιωτῶν τοῦ Στόν».

Μὲ τὴ διαταγὴ αὐτὴ ποὺ ἔχει διαβίβαστῆ στοὺς ἀνθρώπους τῆς Γῆς μὲ τὸν πιὸ ἐξωφρενικὸ τρόπο ποὺ μπορεῖ κανεὶς νὰ φανταστῆ, τὸ κόκκινο φῶς παύει νὰ τοὺς λούζη. Τὸ τρομερὸ ρομπὸτ κάνει μεταβολὴ καὶ προχωρεῖ πρὸς τὴν ἐξοδο τῆς σπηλιάς.

ΟΤΑΝ οἱ πέντε φίλοι θγαίνουν στὴν ἐπιφάνεια τοῦ Νόθα, παρατηροῦν μὲ μεγάλη ἀλλὰ καὶ εὐχάριστη ἔκπληξι πῶς ἡ βροχὴ τῶν μετεωριτῶν ἔχει σταματήσῃ ἐντελῶς.

Ὁ Τζόε λέει παραξενεμένος:

—Σκεπτόμουν πῶς δὲ θὰ μπορούσαμε νὰ ξεμυτίσωμε μ' αὐτὸν τὸν χαλασμό ποὺ γινόταν ἐχτές καὶ προχτές ἐδῶ ἔξω. Θάλεγε κανεὶς πῶς τὴσες μέρες πλέσαμε σ' ἕναν ὠκεανὸ ποδ εἶχε τρικυμία καὶ μπήκαμε ξαφνικά μέσα σ' ἕνα ἀπάνεμο λιμανάκι!

—Αὐτὸ ἀκριβῶς συμβαίνει, κύριε Μάρτιν!, τοῦ λέει ὁ Τάν

«...ἡ μυστηριακὴ, κόκκινωπὴ ἀστὴνα τῶν μετιῶν τοῦ ρομπότ, τοὺς ἔλουσε πάλι».

χαμογελώντας. Ὅλα τὰ οὐράνια σώματα ἀκόμα καὶ οἱ μικρότεροι μετεωρίτες, ἀκολουθοῦν καθωρισμένη τροχιά ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ ἀλλάξῃ. Ὅντα σὰν κι' αὐτὰ ποὺ ἔχουν ταξιδέψῃ πολλές φορές στὸ Διάστημα, εἶναι φυ

σικό να ξέρουν σε ποιά σημεία υπάρχουν μετεωρίτες και σε ποιά όχι. Τά έχουν σημειωμένα σε λεπτομερείς χάρτες του Διαστήματος, όπως οι καπετάνιοι έχουν χάρτες που σημειώνουν τα θαλάσσια ρεύματα! Τουλάχιστον εμείς στον Βάα είχαμε τέτοιους χάρτες. Φαντάζομαι πώς και ο πολιτισμός που υπάρχει στο βασίλειο αυτού του Στόν δεν θα ύστερη...

Κουβεντιάζοντας φτάνουν στο «Σύμπαν Ι». Η συγκινησις τους είναι πολύ μεγάλη καθώς βρίσκονται και πάλι μέσα στο γνώριμο θάλαμο διακυβερνήσεώς του. Για ώρισμένες στιγμές είχαν πιστέψει πώς δεν θα ξανάβλεπαν ποτέ πιά το διαστημόπλοιά τους.

Ο Τάν κάθεται στο καντράν διευθύνσεως. Ο Τζόε στο ραντάρ. Ο νεαρός φίλος του με τα εκπληκτικά προσόντα του έχει μάθει τη λειτουργία του κι' έτσι τώρα μπορεί κι' αυτός να το χειριστεί περίφημα και να βοηθήη τον Τάν.

Την ώρα που έτοιμάζονται να ξεκινήσουν το σκάφος τους δλόκληρο παίρνει ένα ακαθόριστο και μυστηριώδες κόκκινο χρώμα! Και το μετάλλο άκόμα του διαστημοπλοίου «Σύμπαν Ι» κοκκινίζει σαν ναχη πάρει φωτιά. Η θερμοκρασία όμως παραμένει πάντοτε η ίδια κι' έτσι κανείς δεν μπορεί να υποθέση πώς το κοκκίνισμα προέρχεται από

φωτιά. Χωρίς να το θέλουν θυμούνται όλοι το μυστηριακό κόκκινο χρώμα που εξέπεμπαν τὰ μάτια του ροιμπούτ. Και δεν έχουν άδικο.

Η φωνή που μπορεί τόσο παράδοξα να μιλήη μέσα στον έγκέφαλό τους τους λέει σχεδόν ταυτόχρονα:

«Το σκάφος των στρατιωτών του Στόν άπογειώνεται: αυτή τη στιγμή. Ακολουθήστε το».

Ο Τάν, το θαρραλέο, υπερκόσμιο άγόρι δεν διστόζει καθόλου. Τα δάχτυλά του κινούνται θετικά πάνω στους διόφωρους μοχλούς και τα κουμπιά των καντρών που υπάρχουν μπροστά του μέσα στο θάλαμο ελέγχου πτήσεως.

Το μεγαλύτερο πλανητόπλοιο — το πρώτο πλανητόπλοιο που κατασκεύασαν άνθρωποι της Γης *) — σηκώνεται άργα - άργα και όσο άπομακρύνεται η ταχύτητά του μεγαλώνει.

Σε μερικές στιγμές μέσα στην δθνήη τηλεοράσεως που έχει ανάψει ο Τάν, διακρίνεται ένας πελώριος δίσκος που ζυγώνει με μεγάλη ταχύτητα προς το μέρος τους.

—Είναι ο πλανήτης Μάρθ! λέει το υπερκόσμιο άγόρι. Βρισκόμαστε πολύ κοντά του πιά. Μέσα σε λίγες ώρες θά έχωμε προσγειωθή στην επιφάνειά του.

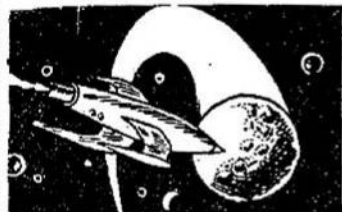
*) Διάβασε πρώτο τεύχος του «ΤΑΝ» με τίτλο: «Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ».

Ἡ Ρίενα πλησιάζει τὸν Τάν καὶ τὸν ρωτᾷ μὲ ἐνδιαφέρον:

—Θὰ χρειασθῆ καὶ πάλι νὰ φορέσωμε τὰ σκάφανδρα ἢ θὰ βγοῦμε χωρὶς αὐτὰ ἂν ὁ

«ΤΑΝ» Τεῦχος 5

ΦΤΕΡΩΤΟΙ ΓΙΓΑΝΤΕΣ

«ΤΑΝ» Τεῦχος 6

ΤΟ ΤΡΟΜΕΡΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

πλανήτης τοῦτος ἔχει ἀτμόσφαιρα;

—Ἀσφαλῶς θὰ ἔχη ἀτμόσφαιρα ἀφοῦ τὸν κατοικοῦν ζωντανὰ πλάσματα, ἀποκρίνεται ὁ Τάν. Μὰ αὐτὸ δὲν μᾶς βεβαιώνει πῶς θὰ μπορέσωμε νὰ βγοῦμε χωρὶς σκάφανδρα. Πρέπει πρῶτα νὰ ἐξετάσω τὴ σύστασι τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρα τοῦ Μόθ. Μπορεῖ νὰ εἶναι πολὺ βαρὺς ἢ πολὺ ελαφρὸς γιὰ μᾶς. Μπορεῖ τὰ συστατικὰ ποὺ τὸν ἀποτελοῦν νὰ εἶναι ἐπιβλαβῆ γιὰ τὸν δι-

κό μας ὄργανισμό ἂν καὶ μιά τέτοια περίπτωση εἶναι πολὺ σπάνια.

—Καὶ πῶς θὰ ἐξακριβώσῃς ἂν μποροῦμε νὰ τὸν ἀναπνεύσωμε ἢ ὄχι; Ἀσφαλῶς θὰ πάρῃς κανένα δείγμα μόλις μποῦμε στὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ Μόθ.

Ὁ Τάν χαμογελᾷ καὶ κυττάζει τὴν Ἑλληνοπούλα μὲ συμπάθεια.

—Ἐλπίζω νὰ ξέρω τὴ σύστασι τοῦ ἀέρα πρὶν φτάσωμε μέσα στὴν ἀτμόσφαιρα, ἀποκρίνεται. Θὰ κάνω μιά φασματοσκοπικὴ ἀνάλυσι καὶ θὰ ἐξακριβώσω τὰ συστατικὰ του. Εὐτυχῶς οἱ ἐπιστήμονες ποὺ κατεσκεύασαν τοῦτο τὸ διαστημόπλοιο ἔχουν προβλέψει νὰ φροντίσουν γιὰ ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα.

Πραγματικὰ τὸ καταπληκτικὸ ἀγόρι δὲν ἀργεῖ νὰ βγάλῃ τὸ συμπέρασμα του ποὺ εὐτυχῶς εἶναι εὐχάριστο γιὰ τὴ διαπλανητικὴ συντροφιά. Ἡ ἀτμόσφαιρα τοῦ Μόθ δὲν παραλλάζει παρὶς ἐλάχιστα ἀπὸ τὴν ἴδια τῆς Γῆς. Ἡ πίεσις στὰ χαμηλὰ στρώματα εἶναι ελαφρὰ μεγαλύτερη, γιὰ τὴν ὕψος τῆς ἐδῶ εἶναι πολὺ μεγαλύτερο ἀπ' ὅ,τι ἐκεῖ.

—Ἐπομένως δὲν θὰ χρειαστῆ νὰ φορέσωμε καθόλου πανοπλίες!, λέει ὁ Τάν εὐχαριστημένος.

—Εὐτυχῶς γιὰ τὴν με δαῦτες δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ κουνηθῆ ὅπως θέλει!, μουρμουρίζει ὁ Τζόε Μάρτιν μ' ἓνα πλατὺ χαμόγελο. Εἶναι ἀδύνατο νὰ κά-

νη κανείς έναν καυγά μέσα από μία πανοπλία του Διαστήματος!

— Ότε Τζίπου θέλει πανοπλίες!, φωνάζει καταχαρούμενος ο άραπάκος. Μέσα πανοπλία Τζίπους φυλακισμένος! Δεν μπορείς σηκώσεις πόδ σου, δεν μπορείς τρέξεις, δεν μπορείς φάς με ήσυχια σου! Πολύ κακό πανοπλία!

ΑΝΑΓΚΑΖΟΝΤΑΙ απότομα να σταματήσουν αυτή τη συζήτηση! Το «Σύμπαν Ι» φθάνει στην Ιονόσφαιρα του Μόθ.

Ο Τάν θάζει σ' ενέργεια τους προστινούς πυραύλους του σκάφους για να του ανακόψη την ταχύτητα. Το μεγάλο στρώμα της ατμοσφαιρας θα τον εύκολώνη πολύ για την προσγειώσει. Η κατάμαυρη όθνη της τηλεόρασεως μέσα στην οποία τόση ώρα βλέπουν μία πελώρια έκτασι από την επιφάνεια του Μόθ, φωτίζεται ξαφνικά.

— Μπήκαμε στην ατμόσφαιρα! λέει ο Τάν.

Είναι περιττό να το πη γιατι τό διαστημόπλοιο κλυδωνίζεται τρομερά. Η ταχύτης του είναι ακόμα τρομαχτική και η αντίστασις του ανέμου το κάνει να χοροπηδάη σαν μεθυσμένο και να τρίζη τρομερά.

Η τηλεόρασις είναι περιττή πιά. Ο Τάν κατεβάζει ένα μοχλό. Ένα μεγάλο μέρος του θαλάμου διακυβερησεως ανοίγει μ' έναν ελαφρό

δόμβο και στη θέσι του ύπαρχει ένα καθαρώτατο, κύκλικό κρύσταλλο. Η ρουκέτα λούζεται στο άπλετο φως του άγνωστου πλανήτη.

Είναι φανερό πώς ο Μόθ πρέπει ναχη τουλάχιστο τό διπλό μέγεθος από τη Γη. Ο άντρας, τὰ δυο παιδιά και οι δυο κατέλλες που τρέχουν στο κρύσταλλο, γεμάτοι περιέργεια και θαυμασμό, βλέπουν από κάτω του ένα πολύχρωμο χαλι άπάνω στο όποιο δεν μπορούν να ξεχωρίσουν ακόμα τίποτε. Είναι τόσο ψηλά που δεν διακρίνουν παρά μόνον πολύχρωμες έκτάσεις. Κι όμως η περιμετρική γραμμή του πλανήτη δεν φαίνεται όπως θα φαινόταν η ήκαμπύλη της Γης από τόσο ύψος.

— Είναι ένας κόσμος πελώριος! λέει με θαυμασμό ο Τζόε.

— Είναι όσος ήταν και ο Βάα, μουρμουρίζει ο Τάν με θλιμμένο ύφος. Το άστρο τουτο μου τον θυμίζει πάρα πολύ. Μου φαίνεται σαν να ξαναγυρνά στην πατρίδα μου!

Μά με την κουβέντα ο πύραυλος όλοένα χαμηλώνει προς την επιφάνεια του Μόθ. Τώρα που τό κρύσταλλο και ο καλός καιρός τους επιτρέπουν να έχουν σχεδόν επιδέριση δρατότητα, βλέπουν και τό άλλο πλανητόπλοιο που πηγαίνει μπροστά τους οδηγώντας τους και που τό κατευθύνουν τὰ δυο τρομερά στην όψη ρομπότ του άρχοντος Στόν.

Είναι ένα πλανητόπλοιο που το σχήμα του είναι έξωφρενικό, τουλάχιστον για τους ανθρώπους της Γης. Μοιάζει με μία μεγάλη σφούρα αιαιοδογυρισμένη που το επάνω μέρος της στριφογυρίζει αδιάκοπα με φοβερή ταχύτητα ενώ το κάτω μένει ακίνητο.

«Τους έκανε μία παράξενη υπό-
κλιση...»

Κανένα φινιστρίνι δεν φαίνεται απ' έξω σε όλη την επιφάνειά του. Φαίνεται πως τα ρομπότ μεταχειρίζονται μόνο όργανα τυφλής πτήσεως, αν και θα μπορούσαν κι' εκείνα να δουν από τις δόβνες της τηλεοράσεως που έχουν στη θέση των ματιών τους.

Ξαφνικά βλέπουν κάτι άλλο στο βάθος του ορίζοντα μπροστά τους που τραβάει όλων την προσοχή. Είναι κάτι που γυαλοκοπεί εκεί κάτω που ο ουρανός ενώνεται με τη γη. Και όσο ζυγώνουν τόσο το έκτυφλωτικό φως που έρχεται από εκείνο το σημείο γίνεται και δυνατότερο και τους θαμπώνει όλο και πιο πολύ. Μοιάζει σαν να πηγαίνουν κα ταπάνω, σ' ένα πελώριο καθρέφτη που είναι ξαπλωμένος στη Γη και τον χτυπούν οι ακτίνες του ήλιου.

ΕΧΟΥΝ τλησι-
άσει πιο πο-
λύ. Τώρα βλέ-
πουν καθαρά
πως τό αντικεί-
μενο εκείνο που
λαμποκοπάει
τόσο έκτυφλω-
τικά δεν είναι άλλο από μία
πελώρια πολιτεία! Μία πολι-
τεία που αν υπήρχε κάτω στη
Γη θάπρεπε να'ναι το'λάχι-
στον δέκα φορές μεγαλύτερη
από τη Νέα Υόρκη και τό
κτίριά της τουλάχιστον τρείς

φορές πιά ψηλά. Ο λόγος που λαμποκοπούσε από μακριά σαν καθρέφτης είναι πώς ή θαυμαστή αυτή πόλις είναι οικοδομημένη δλόκληρη από το ίδιο υλικό. Όλα της τὰ κτίρια από τὰ πιά μικρά και ασήμαντα μέχρι τὰ πιά γιγαντιαία, είναι χτισμένα από το ίδιο λαμπρό μέταλλο, που όπως τὸ βλέπουν από ψηλά οί πέντε φίλοι, μοιάζει μόνο με τὸ ἀσήμι ἀπ' τὰ γνωστά μέταλλα τῆς Γῆς.

Τὸ διαστημόπλοιο τῶν ρομπότ που τούς ὀδηγεῖ κατευθύνεται ἀδίσταχτα πρὸς τὸ μέρος τῆς πόλης αὐτῆς.

—Φαίνεται πὸς φτάνουμε πιά στὸν προορισμό μας, λέει ὁ Τζόε Μάρτιν κυττάζοντας ἀπὸ τὸ κυκλικὸ κρύσταλλο τῆς θαυμαστῆς πολιτείας.

Τὰ παιδιὰ δὲν παύουν οὔτε στιγμή νὰ ἀφήνουν κραυγὲς θαυμασμοῦ καὶ ἐπιφωνήματα ἐκπλήξεως γιὰ τὸ οἰκοδομικὸ θαῦμα που ἔχουν μπροστὰ στὰ μάτια τους.

Πρὶν φτάσουν πάνω ἀπὸ τὴν πρωτοφανῆ αὐτὴ μεγαλοῦ πολι, τὸ ξένο πλανητόπλοιο περνάει ἀπὸ ἓνα τεράστιο ἰσοπεδωμένο μέρος. Στὴ μιά του ἄκρη ὑπάρχουν πολλὰ κτίρια που εἶναι κι' αὐτὰ κατασκευασμένα ἀπὸ τὸ ἴδιο μέταλλο που εἶναι φτιαγμένη κι' ὀλάκερη ἡ πολιτεία.

—Ἐνα πλανητοδρόμιο!

Μόλις προλαβαίνει ὁμως ὁ Τάν νὰ προφέρῃ αὐτὰ τὰ λόγια. Τὸ πλανητόπλοιο τῶν

ρομπότ ἀρχίζει νὰ κατηφορίζῃ πρὸς τὴν ἰσοπεδωμένη ἔκτασι. Ὁ Τάν χωρὶς δισταγμὸ ὀδηγεῖ τὸ «Σύμπαν Ι» πσω του.

Μεγάλοι κύκλοι ἀπὸ ἓνα πρασινωπὸ μέταλλο ὑπάρχουν κάτω στὴ Γῆ.

—Τὰ πράγματα αὐτὰ ἀντικαθιστοῦν τούς διαδρόμους προσγειώσεως που ἔχουμε ἐμεῖς γιὰ τὰ ἀεροπλάνα μας. Λέει ὁ Τζόε Μάρτιν στὴ Ντάινα που στέκεται δίπλα του. Όλα τὰ σκάφη αὐτὰ προσγειώνονται ὅπως φαίνεται ἐντελῶς κάθετα κι' ἔτσι οἱ διάδρομοι τούς εἶναι ἄχρηστοι.

Ὁ Τζόε δὲν ἔχει ἄδικο. Δὲν προλαβαίνει νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια του καὶ τὸ πλανητόπλοιο τῶν ρομπότ που τούς ὀδηγεῖ κατευθύνεται καὶ ἀκουμπάει μαλακῶς σ' ἓνα ἀπὸ κείνα τὰ πρασινωπὰ στρογγυλὰ που θρῖσκονται ἔπάνω στὴν ἐπιφάνεια τοῦ Μόθ.

Μόλις γίνεται αὐτό, τὸ «Σύμπαν Ι» ἀρχίζει νὰ παίρνῃ καὶ πάλι κόκκινο χρῶμα. Τὴ φοφρὰ ὁμως αὐτὴ οἱ ἄνθρωποι τῆς Γῆς ξέρουν τί σημαίνει αὐτὸ καὶ δὲν ἀνησυχοῦν. Ἡ ἄγνωστη καὶ μυστηριακὴ φωνὴ κατεβαίνει γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά μέσα στὸ μυαλό τους:

«Νὰ προσγειώσετε τὸ σκάφος σας πάνω στὸν «ἐκκινητήρα» που θρῖσκει μετὰ ἐκείνον που προσγειώθηκε τὸ πλανητόπλοιο που ἀκολουθοῦσατε».

Ὁ Τάν χωρίς καμμιὰ κα-
θυστέρησι ὑπακούει στὴν μυ-
στηριώδη ἐντολή. Σὲ λίγα λε-
πτὰ τῆς ὥρας τὸ «Σύμπαν Ι»
ἔχει ἀκουμπήσει πάνω σ' ἓνα
μεγάλο, ἀγνωστον κόσμο.

Ὡστόσο τὸ κόκκινο χρῶμα
δὲν ἔχει ἀκόμα ἐγκαταλείψει
τὸ σκάφος τους. Ἐκεῖνος ποῦ
τοὺς παρακολουθεῖ γιὰ νὰ
τοὺς δίνει ὁδηγίες τοὺς χρειά-
ζεται ἀκόμα. Μόλις προσγει-
ώνονται μὲ τὸν ἴδιον πάντοτε
ἀνεξήγητον τρόπο παίρνουν
τὴν ἐντολή νὰ ἀνοίξουν τὴν
πύρρα τοῦ σκάφους των καὶ
νὰ βγοῦν ἔξω. Οὔτε αὐτὴ τῆ
φορὰ οἱ πέντε φίλοι δὲν δι-
στάζουν νὰ ὑπακούσουν. Πρῶ-
τος θγαίνει ὁ Τζόε ἔξω ἀπὸ
τὸ «Σύμπαν Ι». Ἀκολουθεῖ ὁ
Τάν μὲ τὴ Ντάινα καὶ
τὴ Ρένα καὶ ὁ Τζίπου πιὸ πί-
σω ὅπως πάντα καὶ πιὸ φο-
βισμένος ἀπ' ὄλους. Πρὶν θγῆ
κρυφοκυττάζει κιόλας μὰ ἔξω
στὸ ἀπέραντο πλανητοδρόμιο
δὲν ὑπάρχει ψυχὴ ζωσα. Ξε-
θαρρεύεται καὶ θγαίνει κι' αὐ-
τός.

Τώρα τὸ κόκκινο χρῶμα
ποῦ ἔθαφε τὸ «Σύμπαν Ι» ἔ-
ξαφανίζεται ξαφνικά. Τὸ δια-
στημόπλοιό τους ξαναπαίρνει
τὸ φυσικό του χρῶμα. Κοκκι-
νίζουν ὅμως οἱ ἴδιοι ξαφνικά
ὡς νὰ τοὺς διαπέρασε τὰ κορ-
μιά τους ὀλόκληρα μιὰ ἰσχυ-
ρὴ ἀκτινοβολία αὐτοῦ τοῦ
χρώματος. Ἡ διαταγὴ τοῦ ἄρ-
χοντος Στὸν ἀκούγεται καὶ
πάλι μυστηριακὰ μέσα στὸν
ἐγκέφαλό τους:

«ΤΑΝ»

Τεύχος 7

ΕΞΩΚΟΣΜΗ ΑΡΑΧΝΗ

«ΤΑΝ»

Τεύχος 8

ΠΕΡΙΠΛΑΝΩΜΕΝΟΣ ΠΛΑΝΗΤΗΣ

«Προχωρήστε πρὸς τὸ μεγά-
λο κτίριο ποῦ βλέπετε στὸ βά-
θος».

Ἰκανεὶς δὲν φέρνει ἀντίρρη-
σι. Μὲ τὴν ἴδια πάντοτε σειρά
θαδίζουν πρὸς τὸ θεώρατο
κτίριο ποῦ βλέπουν καὶ ποῦ
εἶναι κατασκευασμένο ὀλόκλη-
ρο ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ἀστραφτερό
μέταλλο ποῦ εἶναι χτισμένη
καὶ ἡ θαυμαστὴ πόλις τοῦ
Μόθ.

Μ' ὄλο ποῦ ἡ ἀρχιτεκτονι-
κὴ του δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι
μ' ἐκεῖνη τῆς Γῆς, οἱ πέντε φί-
λοι καταλαβαίνουν πὼς ἡ
πλευρὰ ἐτούτῃ εἶναι ἡ πίσω

του κτιρίου. Οι μεταλλικοί τοίχοι υψώνονται δλόισοι προς τον ουρανό και αστράφτουν έκτυφλωτικά στο φως του ήλιου. Τρείς θαλωτές πόρτες υπάρχουν στο κάτω μέρος του κτιρίου από τις οποίες η μεσαία ανοίγει μόνη της μόλις οι πέντε επισκέπτες του πλανήτη Μόθ φτάνουν κοντά. Και τότε για πρώτη φορά από την ώρα που πάτησαν το πόδι τους στο άγνωστο εκείνο άστρο, βλέπουν ένα από τα ζωντανά πλάσματά του!

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ αμφισβησία πως είναι και αυτός ένας άνθρωπος. Μά μ' όλα αυτά παρρουσιάζει πολλές διαφορές από έναν άνθρωπο της Γης

ή από έναν άνθρωπο του Β' αιώνα όπως είναι ο Τάν. Στο ανάστημα είναι πραγματικός γίγαντας, ψηλότερος κι από τον Τζόε Μάρτιν που το ύψος του κοντόζυγώνει τα δύο μέτρα. Τα μαλλιά του δεν αποτελούνται από τρίχες, όπως τα μαλλιά τῶν ανθρώπων της Γης. Είναι χοντρά σαν μικρά κακτοειδή και στριφογυρίζουν με μικρές μ' όξιλες σαν ούρες φιδιών. Γά δάχτυλα των χεριών και των ποδιών του — που είναι ξυπόλυτα — ενώνονται μεταξύ τους με λεπτές μεμβράνες

ΠΡΟΣΟΧΗ!

Ο «ΤΑΝ» για να ευχαριστήσει τους φίλους του για τη **ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΗ ΥΠΟΔΟΧΗ** που του έκαναν στα πρώτα του τεύχη, τους κάνει το **ΠΡΩΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΤΟΥ ΔΩΡΟ**:

“Όσοι αναγνώστες δεν πρόφτασαν ν' αγοράσουν τα 1ο, 2ο και 3ο τεύχη μας, μπορούν να έρθουν να τα πάρουν από τα γραφεία μας, εδώς **ΛΕΚΚΑ 29 — 4ος όροφος.**”

ΜΟΝΟ ΜΕ ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ ΕΚΑΣΤΟΝ!

άρκεί να φέρουν μαζί τους το ανά χείρας 1ο τεύχος μας!

(Σ η μείωσις: Στην αγγλία της «ΑΘΛ. ΗΧΟΥΣ» γράφηκε κατά λάθος **1.500** δρ.)

Οι φίλοι μας που θέλουν ν' αγοράσουν τα πρώτα τεύχη μας **ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΒΙΑΣΤΟΥΝ** διότι η τιμή της **ΜΙΑΣ ΔΡΑΧΜΗΣ** θά ισχύη **ΜΟΝΟ ΓΙΑ 15 ΜΕΡΕΣ.**

ΜΗ ΧΑΣΕΤΕ ΤΗ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΑΥΤΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ!

Αυτή είναι η πρώτη έκπληξη που προσφέρει ο «ΤΑΝ» στους αναγνώστες του.

**ΠΕΡΙΜΕΝΕΤΕ
ΣΥΝΤΟΜΩΤΑ
ΑΛΛΕΣ**

ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΕΣ

ὅπως τὰ πτερύγια τῶν ψαριῶν.

Φοράει μιὰ παράξενη στολή. Είναι ὀλόκληρη πράσινη καὶ μοιάζει πολὺ μὲ τις τανοπλίες ποὺ φοροῦσαν οἱ ἄνθρωποι στὴ Γῆ τὸν Μεσσιῶνα. Μὲ τὴ διαφορά πὼς τὸ κέφαλό του δὲν εἶναι καθόλου σκεπασμένο καὶ πὼς ὅτὸ σῆθος του δὲν ὑπάρχει θώρακας. Ὅσο γιὰ τὸ πράσινο ἐκεῖνο μέταλλο ἀπὸ τὸ ὁποῖο εἶναι κατασκευασμένη, οἱ πέντε φίλοι δὲν ἔχουν ξαναδεῖ ποτέ τους παρόμοιο.

—Μοῦ φαίνεται πολὺ περίεργο αὐτό, λέει ἡ Ρένα στὴν Νιάινα ποὺ προχωρεῖ πλάι της. Ἄνθρωποι μὲ τόσον πολιτισμὸ καὶ νὰ φοροῦν ρούχα ἀπὸ μέταλλο ὅπως ἔκαναν οἱ βικτοί μας πρὶν ἀπὸ πολλές ἑκατοντάδες χρόνια!

—Πολλὰ παράξενα θὰ δοῦμε ἀκόμα! ἀποκρίνεται ἡ μὴ στὴ τοῦ Τζοε Μάρτιν, κτύπάζοντας κι' ἐκεῖνη μὲ τὴν ἴδια περιέργεια τὴν ἀλλόκοτὴ πρᾶσινη στολὴ τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Μόθ, ποὺ ἔχει βγαί ἀπὸ τὸ μεγάλο κτίριο τοῦ πλανητοδromίου γιὰ νὰ τοὺς ὑποδεχθῇ.

Ὡστόσο ὁ τελευταῖος αὐτός δὲν φαίνεται πὼς μπορεῖ νὰ καταλάβῃ τί λένε οἱ προσκεκλημένοι τοῦ Στόν κι' οὔτε πὼς ἐνδιαφέρεται καθόλου νὰ μάθῃ. Ὑποκλίνεται ἀπλῶς μὲ μιὰ κίνησι τοῦ ἄν τὴν ἔκανε ἄνθρωπος τῆς Γῆς, θὰ ἔλεγες πὼς εἶναι εὐγένεια. Κάνει ἓνα νόημα στοὺς πέντε

συντρόφους νὰ περάσουν ἔξω ἀπὸ τὴ μεγάλη καὶ ἀστραφτερὴ πόρτα ποὺ τοὺς ἔχει ἀνοίξει. Χωρὶς δισταγμὸ ὑπακούουν. Περνοῦν τὴν πόρτα αὐτὴ καὶ μένουν ἀκίνητοι καὶ ἐκθαμβοὶ στὸ κατώφλι τῆς.

Ἀπὸ τὴ μεριὰ αὐτὴ φαίνεται ὀλόκληρὴ ἡ ἀστραφτερὴ πολιτεία ποὺ ἔχουν δεῖ πρὶν λίγες ὥρες μέσα ἀπὸ τὸ κρύσταλλο τοῦ «Σύμπαν Ι». Μὰ δὲν εἶναι αὐτὴ ποὺ τοὺς κάνει καὶ μένουν ἐκθαμβοί.

Ἐκεῖ μπροστά τους εἶναι συγκεντρωμένοι πολλές χιλιάδες ἄνθρωποι τοῦ πλανήτη Μόθ. Καὶ καθὼς φαίνεται ὁ σκοπὸς ποὺ ἔχουν συγκεντρωθεῖ ἔξω ἀπὸ τὸ πλανητοδromio εἶναι ἀκριβῶς γιὰ νὰ ἰδοῦν τοὺς πέντε φίλους ποὺ ἔχουν ἔρθει ἀπὸ ἓνα μακρινὸ πλανήτη. Μόλις οἱ τελευταῖοι αὐτοὶ κάνουν τὴν ἐμφάνισί τους πάνω στὸ κεφαλὸσκαλο τοῦ κτιρίου τοῦ πλανητοδromίου ἀπὸ ὀλόκληρο ἐκεῖνο τὸ πλῆθος σηκώνεται μιὰ θοή. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Μόθ τοὺς δείχνουν μὲ τὰ δάχτυλά τους καὶ ξεφωνίζουν σὰν τρελλοί. Στὴν ἀρχὴ οἱ ἀστροναῦτες μας ἀνησυχοῦν γιὰ τὴ φασαρία μὰ γρήγορα διαπιστώνουν πὼς ἔχουν λάθος νὰ φοβοῦνται. Οἱ κραυγές καὶ οἱ χειρονομίες τοῦ πλῆθους δὲν δείχνουν καθόλου θυμὸ ἢ ἀγανάκτησι. Ἀπεναντίας δείχνουν μόνον ἐκπληξι. Φαίνεται πὼς ἡ ἐμφάνισις τῶν πέντε φίλων

Έχει προκαλέσει καταπληκτική εντύπωση.

—Θα μᾶς βρίσκουν πολλοὺς ὠραίους! λέγει ὁ Τζόε ὅταν ἠσυχάζει πὼς ἐκεῖνοι πού τοὺς ὑποδέχονται δὲν ἔχουν ἐχθρικές διαθέσεις ἐναντίον τους.

—Μᾶλλον θὰ βλέπουν ἐπάνω μας κάτι πού τοὺς προκαλεῖ μεγάλο ἐνδιαφέρον! λέει ὁ Τάν σκεπτικός.

—Καὶ μόνο τὰ μαλλιά μας καὶ τὰ χέρια μας μποροῦν νὰ τοὺς προκαλοῦν αὐτὴ τὴν ζωερὴ ἐντύπωση, ἀφοῦ εἶναι τόσο διαφορετικὰ ἀπὸ τὰ δικά τους! συμπληρώνει ἡ Ντάινα. Σκεφθῆτε νὰ θρискόμαστε ἐμεῖς κάπου στὴ Γῆ καὶ νὰ κατέβαιναν ἀνάμεσά μας μερικά "ὄντα σὰν κι' αὐτά, τί τρομερὴ ἐντύπωση θὰ μᾶς ἔκαναν!

—Ὅσῳ οἱ φίλοι δὲν προλαβαίνουν νὰ κάνουν ἄλλες διαπιστώσεις. Ὁ ὁδηγὸς τους τοὺς δείχνει μὲ μιὰ εὐγλωττὴ χειρονομία πὼς πρέπει νὰ μποῦν μέσα σ' ἓνα ἀστραφτερό ὄχημα πού θρискεται σταματημένο μπροστὰ στὴν εἴσοδο τοῦ κτιρίου τοῦ πλαιητοδρομίου, ἀκριβῶς λίγα μέτρα πρὶν ἀπὸ τὴν ὀγκώδη ὑγκέντρωση τῶν ἀνθρώπων τοῦ Μόθ.

ΤΟ ΟΧΗΜΑ μοιάζει γιὰ αὐτοκίνητο μὲ δὲν ἔχει καθόλου τροχοὺς. Ἐχει σχῆμα βολίδας καὶ στὸ ἐσωτερικό του ὑπάρχουν δώδεκα θέσεις. Οἱ ἄνθρωποι τῆς Γῆς μπαίνουν ἀδίστακτα μέσα

Ἐνα ἀπὸ τὰ πλάσματα τοῦ Μόθ κάθεται στὸ μπροστινὸ κάθισμα τοῦ ὀχήματος Μέλις οἱ πέντε φίλοι κάθονται ἐκεῖ μέσα ἢ βολίδα ξεκινᾷ. Στὴν ἀρχὴ ἀργά, ὅσο νὰ περάσῃ τὸν ὄγκο τῶν συγκεντρωμένων ἀνθρώπων πού φωνάζουν καὶ κουνοῦν τὰ χέρια τους πρὸς τὸ μέρος τῶν γῆινων.

Ὁ Τζόε λέει:

—Ἐχω τὴν ἐντύπωση πὼς μᾶς καλοσωρίζουν! Ἴσως πρέπει νὰ τοὺς κουνήσωμε κι' ἐμεῖς λίγο τὰ ξερά μας γιὰ νὰ τοὺς ἀποδείξωμε ὅτι καὶ τὰ δικά μας αἰσθήματα εἶναι τὸ ἴδιον φιλικὰ ἀπέναντι τους.

Ὁ Τζόε Μάρτιν δὲν ἔχει ἀδικο γιὰτὶ μόλις οἱ ἄνθρωποι τῆς Γῆς ἀρχίζουν νὰ χαιρετοῦν κι' ἐκεῖνοι τὸ συγκεντρωμένο πλῆθος, οἱ ἐκδηλώσεις φιλίας τοῦ τελευταίου αὐτοῦ γίνονται ζωηρότερες. Ὅσῳ τὸ ὄχημα ἀναπτύσσει σιγά - σιγά ταχύτητα. Σὲ λίγο ἔχει ἀφήσει πίσω του τὸ πλαιητοδρόμιο καὶ ἐρχόμαστε σὴν πραγματικὴ βολίδα πρὸς τὸ μέρος τῆς πόλεως μὲ ἓνα ἔλαφρὸ βουητό. Μὰ πρὶν φτάσει στὰ πρῶτα οἰκήματα ἀρχίζει ξαφνικὰ νὰ ἀνυψώνεται στὸν ἄερα! Ὁ δρόμος γίνεται ἐναέριος καὶ περνᾷ ἐπάνω ἀπὸ τὰ πανύψηλα κτίρια τῆς ὑπέροχης ἐκείνης πολιτείας. Καὶ ὅταν γίνεται αὐτό, οἱ ἄνθρωποι τῆς Γῆς μὲ μᾶτια διὰπλάτα ἀνοικμένα ἀπὸ θαυ-

μασμό βλέπουν πώς και άλλοι πολλοί τέτοιοι έναέριοι δρόμοι υπάρχουν πάνω από την πόλι του Στόν. Ἀμέτρητες κορδέλλες κατασκευασμένες από ένα κιτρινωπό και αστραφτερό μέταλλο σάν τὸ χρυσάφι καὶ μοιάζουν σάν ξένες γιγαντιαῖος ἴστος ἀράχνης πού τριγυρίζει καὶ σφίγγει μέσα του ὀλόκληρη τὴν πιὸ θαυμαστή πόλι πού ἔγινε ποτέ πάνω σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς πλανῆτες τοῦ Σύμπαντος. "Ἄλλες ψηλότερα κι' ἄλλες πιὸ χαμηλά, χωρὶς καμμιά νὰ ἀγγίξη καθόλου μὲ τὴν ἄλλη καὶ χωρὶς κανένα ὑποστήριγμα ἔτσι πού νὰ σοῦ ἔρχεται τὸ ἔλλα ὅταν καθήσης νὰ σκεφθῆς ποιὰ δύναμις μπορεῖ νὰ κρατᾷ ἕνα τέτοιο τρομερό βάρος σπὰ χέρια της χωρὶς νὰ κλονίζεται οὔτε στιγμή.

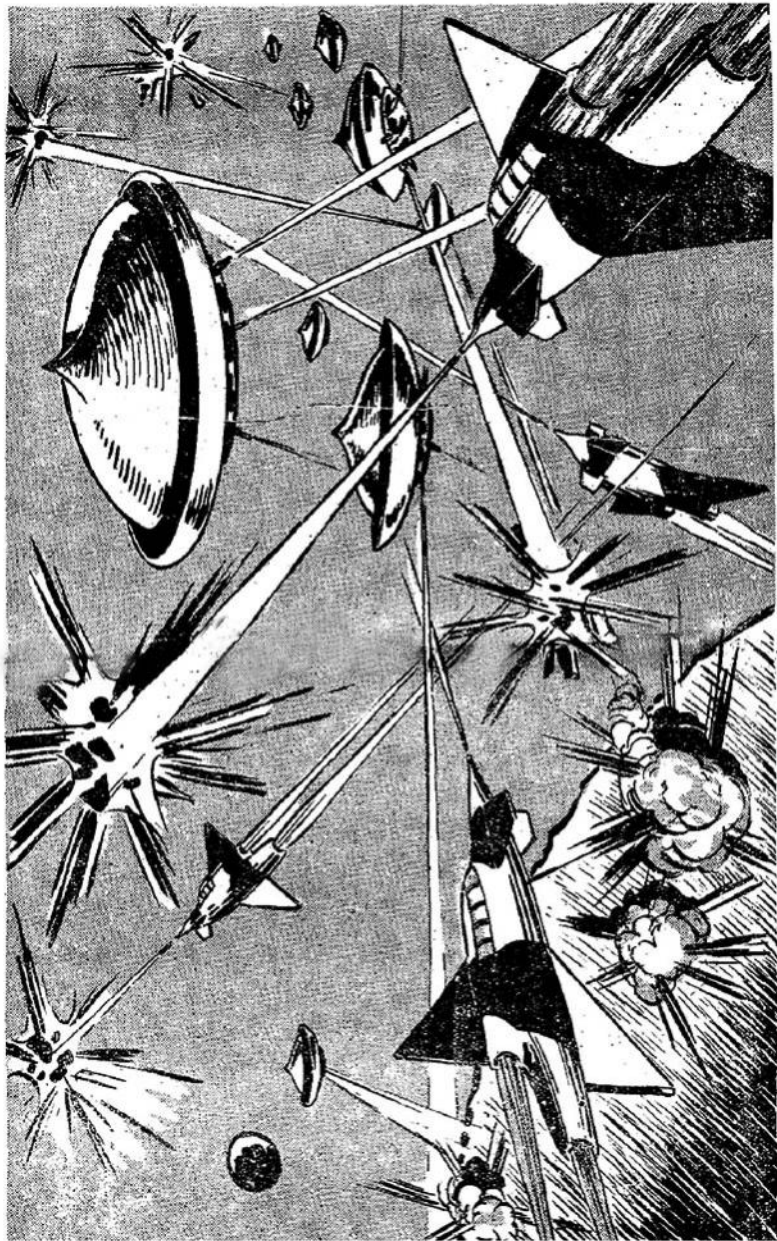
—Ὁ μανητισμός! λέει ὁ Τάν σάν νὰ καταλαβαίνει τὴν ἀπορία πού βασανίζει τοὺς φίλους του. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἔχουν ἐκμεταλλεῦθῃ μὲ τὸν καλύτερο τρόπο τὴ δύναμι τοῦ μαγνητισμοῦ. Καὶ τὸ ἄνημα αὐτὸ πάνω στὸ ὁποῖο βρισκόμαστε καὶ πού τρέχει μ' αὐτὴ τὴν ἰλιγγιώδη ταχύτητα χωρὶς νὰ κινδυνεύη νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὸν δρόμο του, κινεῖται μὲ μαγνητισμό. Τὰ ἴδιο καὶ ὄλα τὰ ἔλλα ἄνηματα πού βλέπετε, νὰ ἀνεβοκατεβαίνουν μὲ τὴν ἴδια ταχύτητα ὅλον αὐτὸν τὸν λαβύριν-

θο τῶν δρόμων πού ὑπάρχουν γύρω μας.

Μὰ οἱ σύντροφοὶ του δὲν ἔχουν καιρὸ νὰ τοῦ ἀπαντήσουν. Ἄν ὑπάρχει καιρὸς γιὰ λόγια. "Ὅλοι τοὺς ἀκόμα καὶ ὁ ἀραπάκος ὁ Τζίπου, ἔχουν ξεχάσει τελείως τὶς ἀνησυχίες τους. Τόσο καταπληκτικὸ εἶναι τὸ θαῦμα πού παρακολουθοῦν τὰ μάτια τους. Βλέπουν σάν μαγεμένοι ἀπὸ ψηλὰ τὰ ὑπέροχα ἀστραφτερά κτίρια πού περνοῦν λαμποκοπώντας κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους πολλὰς δεκάδες μέτρα χαμηλότερα.

Καὶ πρὶν προλάβουν νὰ χορτάσουν τὸ ὑπέροχο θέαμα, τὸ θαυμαστὸ ταξίδι τους τελειώνει. Τὸ δχημα πού τοὺς κουβαλάει χαμηλώνει ἀπότομα πάνω ἀπὸ ἕνα πελώριο κτίριο, τὸ μεγαλύτερο ἀπ' ὅσα ἔχουν δῆ ἀπὸ τὴ στιγμή πού ξεκίνησαν. Εἶναι ἕνα κλοσσιαῖο οἰκοδόμημα πού τὸ ὕψος του ξεπερνάει τὰ πεντακόσια μέτρα ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς. Ἐχει ἑκατοντάδες πυργίσκους καὶ θόλους πού ὅλοι εἶναι ἀπὸ τὸ ἴδιο μέταλλο πού μοιάζει μὲ ἀσημί καὶ ὅλοι ἀστράφτουν σάν πυροτεχνήματα στὸ ἄνατὸ φῶς τοῦ ἡλίου τοῦ Μόθ.

Ἡ βολίδα τους τοὺς περνάει κάτω ἀπὸ μερικὸς θόλους πού βρίσκονται πάνω σ' αὐτὸ τὸ θαυμαστὸ οἰκοδόμημα. Ἡ ταχύτητά της ἔπεισται καὶ λιγοστεύει. Περνάει

«Μία τρομερή και εξόσμη σύγκρουση έρχισε ανάμεσα στα πλανητόπλοια του Στέν και του Ράλλ!»

μιά πελώρια πόρτα και στέκεται σὲ μιὰ αὐλή. Καὶ τὸ δάπεδο καὶ οἱ τοῖχοι ποὺ ὑψώνονται ὀλόγουρά της εἶναι κατασκευασμένα ἀπὸ τὸ ἴδιο πάντοτε μέταλλο ποὺ ὅπως φαίνεται θὰ ὑπάρχει ἐπάνω στὸν Μῦθ τόσο ἄφθονο, ὅσο ὑπάρχει στὴ Γῆ τὸ νερό.

Ὁ ὀδηγὸς τους δὲν κατεβαίνει μέσα ἀπὸ τὸ ὄχημα ποὺ ὀδηγεῖ. Ἐνας ἄλλος ἄνθρωπος τοῦ Στὸν ἔρχεται νὰ τοὺς ὑποδεχτῆ ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ παλατιοῦ ποὺ ὑπάρχει στὸ βάθος τῆς αὐλῆς.

Στέκεται μπροστὰ τους καὶ κάνει ἕνα νόημα νὰ τὸν ἀκολουθήσουν.

Οἱ πέντε φίλοι ὄχι μόνον δὲν διατάζουν πιά ἀλλὰ βιάζονται κιόλας. Ἐχουν διαπιστώσει πῶς οἱ ἄνθρωποι τοῦ κόσμου αὐτοῦ δὲν τηροῦν καθόλου ἐχθρική στάση ἀπέναντί τους. Ἀντίθετα ἡ ὑποδοχὴ ποὺ τοὺς κάνουν καὶ ἡ ἐλευθερία κινήσεων ποὺ τοὺς δέχονται φαίνεται πῶς οὔτε ὁ Στὸν ἔχει καμμιά ἀμφιβολία γιὰ τὰ δικὰ τους αἰσθήματα.

Μέσα σὲ λίγα λεπτά καὶ ἀφοῦ πρῶτα περνοῦν ἀπὸ διόφορες πελώριες καὶ μὲ καταπληκτικὴ διακόσμηση αἶθουσες, φτάνουν σὲ μιὰ αἶθουσα πρὸς μεγάλη καὶ πρὸς ὑποβλητικὴ ἀπ' ὅλες τὶς ἄλλες. Δεξιά κι' ἀριστερὰ στὴν ἀπέραντη αὐτῆς αἶθουσα ὑπάρχει συγκεντρωμένο πλῆθος κόσμου. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ὅπως κι' ἐκεῖνοι ποὺ εἶχαν υφαιρετῆ ἔξω ἀπὸ τὸ πλανητοδρό-

μιο, εἶναι ντυμένοι μὲ πανοπλίες μεταλλικές. Ὅλοι ἐπίσης μόλις βλέπουν τοὺς ἄνθρώπους τῆς Γῆς νὰ μπαίνουν μέσα, ἀφήνουν φωνές γεμάτες θαυμασμό, ποὺ κι' ἂν οἱ πέντε σύντροφοι δὲν καταλαβαίνουν τὴ σημασία τους καταλαβαίνουν ὅμως ἀπὸ τὸν τόνο τους πῶς εἶναι θαυμαστικές.

—Φαίνεται πῶς τοὺς φαινόμαστε πολὺ σπουδαῖοι!, λέει ὁ Τζέδε Μάρτιν μὲ καμάρι.

—Εἶναι ὄλοι τους τρομερὰ ψηλοί!, λέει ἡ Ρένα. Ὁ πιὸ κοντὸς ἀπ' ὅσους βλέπω ἔδω μέσα ξεπερνᾷ τὸν Τζέδε πάνω ἀπὸ δέκα πόντους καὶ ὁ Τζέδε εἶναι κοντὰ δυὸ μέτρα!

—Τὸ ὅτι εἶναι ντυμένοι ὄλοι τους μὲ μεταλλικὲς στολές εἶναι περιεργό, λέει ὁ Τάν.

—Γζίπους δὲν μπόρεσε δὴς οὔτε μιὰ κουζίνα ὄλο αὐτὸ ἐνακτορο!, μουρμουρίζει κι' ὁ ἀραπάκος δυσχερῆστως καὶ ἡ ἔννοια αὐτῆ τὸν τρώει ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα. Πολὺ καθυστερημένος λαός, νομίζει Γζίπους!

Κανεὶς δὲν προλαβαίνει νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ τοὺς ὀδηγεῖ τοὺς κάνει νόημα νὰ περπατήσουν μέσα στὴν αἶθουσα. Περνοῦν μὲ ἀργὸ βῆμα ἀνάμεσα στὸν διὰδρομο ποὺ ἀνοίγει μπροστὰ τους τὸ συγκεντρωμένο πλῆθος. Τὰ μάτια τῶν κατοίκων τοῦ Μῦθ δὲν ἔχουν ποικιλία χρωμάτων ὅπως συμβαίνει μὲ τὰ πλάσματα τῆς Γῆς. Αὐ-

τῶν ἔχουν ὅλα ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ χρῶμα καὶ τοῦτο εἶναι κόκκινο. Κόκκινο σὰν τὰ φῶτα ποὺ εἶχαν ἀντὶ γιὰ μάτια τὰ ρομπότ ποὺ ἀνάγκασαν τοὺς πέντε ἀστροναῦτες μας νὰ τὰ ἀκολουθήσουν ὡς τὸν πλανήτη τους.

Στὸ βάθος τοῦ διαδρόμου ποὺ ἔχουν ἀνοίξει οἱ ἄνθρωποι τοῦ Μόθ, στέκει ἐπιβλητικός ἓνας θρόνος ἀπὸ ἓνα μέταλλο ποὺ τὸ χρῶμα του εἶναι βαθὺ γαλάζιο. Πάνω σ' αὐτὸν τὸν θρόνο κάθεται ἀναπαυτικὰ ἓνας ἄνθρωπος. Ἡ πανοπλία του εἶναι πῶς λαμπερὴ ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων ποὺ τὸν τριγυρίζουν. Τὸ μέταλλο ἀπὸ τὸ ὁποῖο εἶναι κατασκευασμένη δὲν ἔχει ἓνα μόνο ἀλλὰ πλῆθος χρωμάτων.

Οἱ πέντε φίλοι ἀκολουθώντας τὸν ὁδηγὸ τους φθάνουν μπροστὰ στὸν ἄρχοντα τοῦ κόσμου ἐκείνου. Ὁ ὁδηγὸς τους κάνει μιὰ βαθειὰ ὑπόκλιση μπροστὰ στὸν βασιλεῦς του καὶ ὕστερα ἀπομακρύνεται. Οἱ ἄνθρωποι τῆς Γῆς στέκονται περήφανοι μπροστὰ σ' ἐκεῖνον ποὺ κάθεται στὸν θρόνο. Ὁ τελευταῖος αὐτὸς τοὺς κυττάζει γιὰ λίγο στὰ μάτια. Τὰ κακτοειδῆ μαλλιά του ἔχουν ἓνα βαθὺ μῶθ χρῶμα ἐνῶ τῶν περισσότερων ἀπὸ τοὺς ὑπηκόους του ποὺ βρίσκονται στὴν αἴθουσα τοῦ θρόνου τὰ μαλλιά τους εἶναι καφετιά. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ μερικοὶ ποὺ τὰ μαλλιά τους εἶναι ἔτσι μῶθ.

Μόλις οἱ πέντε σύντροφοι

στέκουν μπροστὰ στὸν θρόνο, ἓνα κόκκινο φῶς — τὸ γινώριμο ἐκεῖνο φῶς ποὺ μεταχειρίζονται τὰ πλάσματα τοῦ Μόθ γιὰ νὰ συνεννοηθοῦν μὲ τοὺς ξένους τους — πέφτει πάνω ἀπὸ τὴν τετράπληη ὄροφί τῆς αἴθουσας. Οἱ γῆινοι νοιώθουν ἀκόμα μιὰ φορά κάτι νὰ τοὺς ἀνακατεύη τὸν ἐγκέφαλό τους. Σχεδὸν ταυτόχρονα ἡ πρώτη ἐρώτησις σχηματίζεται μέσα στὴν σκέψι τους καὶ μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν ἀρχίζει ἡ πῶς παράδοξη συζήτησις ποὺ ἔγινε ποτέ:

«Εἶμαι ὁ ἄρχοντας Στόν!» λέει ὁ ἄνθρωπος ποὺ κάθεται στὸν θρόνο καὶ ἐνῶ ἀνοίγοκλείνει τὰ χεῖλια του, καὶ ἀσφαλῶς μιλάει ἢ φωνὴ του δὲν ἀκούγεται μὰ οἱ συνομιληταὶ του καταλαβαίνουν κατ' εὐθεΐαν μέσα στοῦ μυαλό τους τί τοὺς λέει.

«Εἶμαι αὐτὸς ποὺ σὰς κάλεσε στὸν πλανήτη Μόθ. Ἡ δύναμὶς μου εἶναι ἀπεριόριστη κι' ἐδῶ καὶ σ' ὀλόκληρο τὸ Σύμπαν!»

Ἡ Γῆ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ

ΓΙΑ ΛΙΓΕΣ στιγμὲς ἀπόλυτη σιωπὴ διαδέχεται τὰ λόγια τοῦ Στόν ποὺ ὅπως φαίνεται τὰ ἀκοῦν καὶ ὅλοι οἱ ὑ-

πήκοοι του πού περιμένουν ν' ακούσουν μαζί με τόν βασιλιά τους τήν απάντησι τών διαπλά νητικῶν ἐπισκεπτῶν τους.

Ὁ Τζόε Μάρτιν κάνει ἕνα βῆμα μπροστά. Οἱ κινήσεις του μοιάζουν σάν νᾶναι ὑπνωτισμός. Ἀπάνταει χωρίς νά κουνᾷ καθόλου τὰ χεῖλια του:

—Λέγομαι Τόε Μάρτιν. Ἐρχομαι ἀπό τή Γῆ. Ἀνήκω στήν Ἐφ Μπι ἈΙ, δηλαδή, μιὰ Ὑπηρεσία πού διώκει τοὺς παρანόμους. Οἱ ὑπόλοιποι εἶναι: Ἡ μνηστή μου ἡ Ντάινα, ἡ φίλη της ἡ Ρένα, ὁ Τάν πού ἔχει ἔρθει ἀπὸ τὸν παγωμένο πλανήτη Βάα καὶ ὁ μαύρος σύντροφός μας ὁ Τζ που. Φύγαμε ἀπὸ τή Γῆ γιά νά ἐμποδίσουμε τὸν ἀστεροειδῆ Νόβα νά συγκρουσθῆ μαζί της. Μὲ τὴ βοήθειά σας τὸ καταφέραμε καὶ γι' αὐτὸ σᾶς εὐχαριστοῦμε.

«Ὑπάρχει τρόπος νά μᾶς εὐχαριστήσετε σ' ἀλήθεια!» λέει ὁ Στόν «θὰ θέλαμε νά μάθουμε πῶς κατασκευάζετε αὐτὸ τὸ ὕλικό ἀπὸ τὸ ὁποῖο εἶναι κατασκευασμένες οἱ στολές σας. Φαίνεται ἑλαφρὸ καὶ εὐκολομεταχείριστο!».

Ὁ Τζόε καὶ οἱ πέντε σύντροφοί του κάνουν μιὰ κίνησι ἐκπλήξεως.

—Δὲν πρόκειται γιά στολές! ἀποκρίνεται ὁ πρᾶκτωρ τῆς Ἐφ Μπι ἈΙ. Εἶναι ἀπλῶς τὰ ρούχα μᾶς αὐτά.

Ὁ Στόν φαίνεται δυσαρεστημένος. Στριφογυρίζει ἐ-

ΤΟ ΣΥΝΘΗΜΑ ΤΟΥ

«ΤΑΝ» ΕΙΝΑΙ

ΣΕ ΚΑΘΕ ΦΥΛΛΟ

ΜΙΑ ΕΚΠΛΗΞΙΣ!

Στὸ σημερινό μας φύλλο ἀναγγέλλομε τὰ ὀνόματα ἐκείνων πού μᾶς ἔγραψαν τὴν προτίμησίν των γιά τὴν ἄχρωμη πινακοθήκη μας.

Αὐτὰ εἶναι:

Νικόλαος Γ. Λεμονῆς, ὁδὸς Γρηγορίου τοῦ Ε' ἀριθ. 3 Κορυθαλλός, Πειραιεύς. Κορῶτιος Λεωνίδας, Δημητσάνας 12. Ἄγγ. Βαρθόλας, Αἰγάλεω. Δημ. Τσάκωνας, Αἰθρας 1, Ἀθηναί (3). Ἰάκ. Πολυχρονίου, Κυψέλη, Ἀθηναί. Π. Κερμιῆς, Παγκράτι, Γεώργιος Πουλλῆς, Γερανίου 8, Ν. Ἡράκλειον. Δ. Καρδαμόπουλος, Φιλοθέη.

Ἐπειδὴ τὸ φύλλο πέφτει στὸ τυπογραφεῖο Δευτέρα, ἀναφέραμε μόνο τὰ γράμματα πού λάβαμε μέχρι τὸ Σάββατο. Τὰ μέχρι τὴν ἄλλη Πέμπτη θὰ ἀναφερθῶν στὸ ἐρχόμενο τεύχος.

ΚΑΙ

Η ΕΚΠΛΗΞΙΣ ΜΑΣ

Ἡ Διοίκουσις τοῦ ΤΑΝ βραβεύει μὲ ΜΙΑ ΤΡΙΜΗΝΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗ τὸν ΝΙΚ. Γ. ΛΕΜΟΝΗΝ ὁδὸς Γρηγορίου τοῦ Ε' Κορυθαλλός, τὸ γράμμα τοῦ ὁποίου εἶναι ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΓΡΑΜΜΑ πού εὐχέσθη στὰ γραφεῖα μᾶς!

ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ «ΤΑΝ» :
ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ ΤΟ ΠΕΡΙ-
ΟΔΙΚΟ ΣΑΣ ΜΕ ΦΑ-
ΝΑΤΙΣΜΟ.

πάνω στον θρόνο του. Ένας από τους υπηκόους του τρέχει σ' ένα μηχανήμα που υπάρχει δίπλα του και κάτι προσπαθεί να διορθώσει. Δεί καταφέρνει όμως τίποτε. Η φωνή του Στόν φτάνει πάλι στους έγκεφάλους των γηϊνών:

«Αυτή τη λέξι που λέτε δεν υπάρχει έννοια παράλληλη στη δική μας γλώσσα για να μεταφραστή από τό «Μάτι του Μυαλού». Τι διαφορά έχει η λέξις «ρούχα» από τη «στολή»;

— «Η «στολή» είναι κάτι τό επίσημο, εξηγεί ο Τζόε. Σάντην πανοπλία λόγου χάρι που φοράτε έσείς. Ρούχα είναι τά καθημερινά που φοράει ένας άνθρωπος στη δουλειά του ή στο σπίτι του.

«Σ' αυτή την περίπτωση και η «στολή» ή δική μου είναι «ρούχα»! λέει ο Στόν.

«Και οι «πανοπλίες» που λέτε πώς φοράνε όλοι οι υπήκοοί μου είναι κι αυτές «ρούχα». Μ' αυτές πάνε στις δουλειές τους, και μ' αυτές γυρνούν στα σπίτια τους. Δεν έχουν τίποτε τό επίσημο!»

— Αυτό είναι πολύ περίεργο! άπαντα ό Τζόε. Γιατί δεν μεταχειρίζεστε πιό ελαφρά υλικά για τά ρούχα σας; Γιατί δεν έπεξεργάζεστε τό μαλλί και τό δέρμα από τά ζώα σας;

Ο μηχανικός του Στόν τρέχει στα μηχανήματά του γιατί ο βασιλιάς του στριφογυρί-

«...Τό όχημα έτρεχε με διγγιώδη ταχύτητα στον μαγνητικό, έναέριο δρόμο».

Ζει πάλι άμήχανα πάνω, στον θρόνο του.

«Τί έννοείτε όταν λέτε «ζώα μας;» ρωτάει άλλη, με άφορά η σκέψις του άρχοντος του Μόθ. «Έμεις δεν έχουμε τέ-

σωμε ρούχα, ούτε, φαντάζομαι, ζώα, γιατί το «Μάτι του Μυαλού» δεν μπορεί να μεταφράση αυτή τη λέξη με άλλη παράλληλη που να περιέχει ή γλώσσα μας!»

Οι γήινοι κυττάζονται με άπορία. Ο Τζόε ξαναλέει :

«Γιατί τότε δεν μεταχειρίζεστε τα δέντρα ή τα διάφορα φυτά για να κάνετε απ' αυτά έλαφρά ρούχα;

Για τρίτη φορά ο Στόν φαίνεται κυριευμένος από άμηχανία. Τη ήφορά αυτή όμως ο μηχανικός δεν κάνει καμμία προσπάθεια. Έχει καταλάβει πώς ή βλάβη δεν θρίσκει στη μηχανή του.

«Τί θά πη «φυτά» και τί «δέντρα;» ρωτά ο βασιλιάς Στόν. Στόν τόπο μας δεν υπάρχουν τέτοια πράγματα!»

—Δεν είναι δυνατόν! ξεφωνίζει ο πράκτωρ της Έφ Μπι τοια υλικά για να κατασκευάσει Αϊ με φοβερή άπορία. Έπάνω από το πλανητόπλοιο μας είδαμε πολύχρωμα τοπεία να ξανοίγονται κάτω από τα πόδια μας. Όλα αυτά πρέπει να είναι φυτά και λουλούδια! Έ, λοιπόν, από τα φύλλα και τα κλαδιά τους μπορείτε να κάνετε βιομηχανία που να κατασκευάζη περίφημα και έλαφρότατα ρούχα σαν τα δικά μας περίπου.

«Αυτοί οί πολύχρωμοι κάμποι δεν είναι φυτά!» λέει ο Στόν με άπογοήτευσι. Είναι τα μεταλλεύματα του Μόθ! Από αυτά κατασκευάζομε τις στολές μας! Τίποτε άλλο δεν

παράγει ο πλανήτης μας. Τα πάντα που κατασκευάζομε είναι απ' αυτά!»

—Και με τί τρέφεστε:

«Τροφή μας είναι το νερό! Αυτό περιέχει όλα τα συστατικά που χρειάζονται για να μάς θρέψουν. Όλοι οί κάτοικοι αυτού του κόσμου τρώνε νερό!»

Στο σημείο αυτό ή συζήτηση τελειώνει αναγκαστικά λόγω ενός μικρού έπεισοδίου :

Ο ένας από τους πέντε επισκέπτες της Γης, ο άραπάκος Τζίπσυ, σωριάζεται ξαφνικά λιπόθυμος κάτω στο μεταλλικό δάπεδο της αίθουσας του θρόνου του Στόν! Ο φουκαράς ο μικρός μαύρος δεν άντεξε σ' αυτό το τρομερό νεο πώς δηλαδή στον καιρό έμεινε πάνω σ' αυτόν τον ξένο πλανήτη θάταν υποχρεωμένος να τρώη μόνο νερό!

ΟΙ ΠΕΝΤΕ άνθρωποι της Γης μένουν αρκετές μέρες στον Μόθ. Ο Τάν και ο Τζόε συνεργάζονται με τους έπιστήμονες του Στόν για να

βρουν τρόπο να έπισκεφθούν τη Γη και να βρουν από εκεί σπόρους και χώμα ώστε να καλλιεργήσουν και στον έικό τους πλανήτη δέντρα και φυτά. Επίσης θέλουν να δώσουν μεταλλεύματα και να πά

ρουν διάφορα ζῶα για σόι. Σ' αυτό τὸ μεταξύ ποὺ γίνονται οἱ συνεννοήσεις ὁ Τάν ἔχει μάθει γιὰ τὸν Ράλ.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ἕνας μεγαλομανῆς ποὺ θέλει νὰ πάρη στὰ χέρια του τὸν θρόνο τοῦ Στόν γιὰ νὰ κυβερνήσῃ αὐτὸς σ' ὁλόκληρο τὸν πλανήτη. Εἶναι ὅμως κακός. Ὅλες τὶς ἐνέργειές του τὶς κάνει με ὑπουργοὺς τρόπους καὶ δὲν διστάζει οὔτε μπροστὰ σὲ ἰδολοφονίες γιὰ νὰ πετύχῃ τὸν σκοπὸ του. Οἱ πέντε φίλοι μαθαίνουν πὼς ὁ Ράλ αὐτὸς εἶναι σπουδαῖος ἐπιστήμων. Ἔχει κρυφτῆ σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ ἀπέραντου πλανήτη καὶ παρ' ὅλες τὶς προσπάθειες τῶν στρατιωτῶν τοῦ Στόν δὲν μποροῦν νὰ τὸν ἀνακαλύψουν. Ὅπως ὅμως μαθαίνουν ἔχει κατασκευάσει ἕναν ὁλόκληρο στρατὸ ἀπὸ γιγαντιαῖα μηχανικὰ τέρατα ποὺ μ' αὐτὰ ἐλπίζει νὰ καταστρέψῃ τὶς πόλεις τοῦ Στόν καὶ νὰ κυριεύσῃ τὸν πλανήτη.

Καταλαβαίνει λοιπὸν κανεὶς εὐκόλα τὴν ἀνησυχία τῶν ἀστροναυτῶν μας, ὅταν μιὰ μέρα τὴν ὄρα ποὺ κανονίζουν τὶς λεπτομέρειες τοῦ ταξιδιοῦ στὴ Γῆ μαζί με ἐπιστήμονες ἀπὸ τὸν Μόθ, μπαίνει μέσα ἕνας ἀγγελιαφόρος μ' ἕνα φοβερὸ νέο:

Ὁ Ράλ με τοὺς κατασκόπους ποὺ ἔχει στὸ παλάτι τοῦ Στόν ἔμαθε πὼς ἡ Γῆ εἶναι ἕνας πλανήτης με ὕλικά πολύτιμα γιὰ τοὺς κατοίκους τοῦ Μόθ. Ἐκεῖνος δὲν σκέπτεται σὰν τὸν Στόν νὰ ἀνταλ-

ΦΤΕΡΩΤΟΙ ΓΙΓΑΝΤΕΣ

Στὰ χέρια τῶν ἀνθρωπόμορφων ὄντων. — Ὁ Τζίπσυ ἀναδεικνύεται ἥρωας!! — Ἡ συντροφιά τοῦ θρυλικοῦ ΤΑΝ σ' ἕναν πλανήτη ποὺ κατοικεῖται ἀπὸ ἕναν ἄγριο, πολεμικὸ λαό!

ΦΤΕΡΩΤΟΙ ΓΙΓΑΝΤΕΣ

Μιὰ καταπληκτικὴ περιπέτεια ποὺ θὰ ἀρέσῃ σὲ ὅλους.

ΣΤΟ 5ο ΤΕΥΧΟΣ
τοῦ «ΤΑΝ»

λάβη μεταλλεύματα με τους κατοίκους της Γης για να πάρη μερικά από τα πολύτιμα είδη τους. Αφού υπάρχει άλλος πιο εύκολος τρόπος να τους τα πάρη όλα!

Με μια κουβέντα ο Ράλ έχει ναυλώσει έναν στόλο από πλανητόπλοια. Μέσα σ' αυτά έχει βάλει τον στρατό του από τα πελώρια ρομπότ και έχει εκστρατεύσει για να κατακτήση τη Γη!

Ο Τζοε Μάρτιν έχει νοιώσει ένα κρύο ρίγος να τον κυριεύη μόλις μαθαίνει το φρικτό νέο. Δεν είναι μόνο ο κίνδυνος που απειλεί την πατρίδα του. Τά να ξέρη όμως πως αυτός είναι ο αίτιος για αυτόν τον κίνδυνο που είπε τόσα πράγματα σ' αυτούς τους ανθρώπους για τη Γη, δεν μπορεί να το υποφέρει.

Όλοι μαζί τρέχουν στον βασιλιά του Μόθ για να ζητήσουν τη βοήθειά του.

ΣΥΓΚΡΟΥΣΙΣ

Ο ΜΕΓΑΛΟΠΡ Ε Π Ο Σ πλανητικός πολεμικός στόλος του Στόν ξεχύγεται προς το Διάστημα με φανταστική ταχύτητα. Οι πόραιλοι ανάβουν σε όλη τους την ένταση για να φτά-

σουν το γρηγορότερο. Ξυνατόν στον μακρινό πλανήτη. Ο ίδιος ο βασιλιάς του Μόθ έχει αναλάβει την επικίνδυνη αποστολή. Το ενδιαφέρον του είναι μεγάλο να μην προλάβη ο Ράλ να κινή κακό στους γηίνους και να μη πάρη πρώτος αυτός τα πολύτιμα υλικά που υπάρχουν επάνω σ' εκείνον τον πλανήτη. Και τουτού γιατί φοβάται πως ο σατανικός έχθρος του αν πάρη ό,τι θέλει από τη Γη μπορεί μετά να την ανατινάξη ολόκληρη μέσα στο Διάστημα για να μη μπορέση φτάνοντας κι' εκείνος να πάρη το παραμικρό.

Πιο πολύ όμως απ' αυτόν λαχταρούν οι πέντε γηίνοι αστροναύτες. Βρίσκονται μέσα στο πλανητόπλοιο του Στόν γιατί με το «Σύμπαν Ι» δεν θα μπορούσαν να ακολουθήσουν τα υπερτέλεια διαστημόπλοια του Στόν και θα έφταναν στη Γη πολύ αργά για να βοηθήσουν στην αντιμετώπιση του σατανικού Ράλ.

Ο Τζοε Μάρτιν βρίσκεται συνέχεια κοντά στον βασιλιά του Μόθ και τον ρωτάει:

—Δεν θ' αργήσωμε να φτάσωμε; Μήπως προλάβωμε να φτάσωμε πριν από κείνον;

«Η απάντησις του Στόν είναι στερεότυπη:

«Ο Ράλ έχει φύγει δύο ή τρεις μέρες πριν από μᾶς γιατί τότε μπόρεσαν να μου το μεταδώσουν οι κατάσκοποί μου. Τα πλανητόπλοιά του είναι το ίδιο γρήγορα με τὰ δικά μου και μπο-

ρουν να αναπτύξουν την ι-
δια ταχύτητα. "Όμως, εμείς ξ-
χομε το πλεονέκτημα να χωμε
μαζί μας αυτό το θαυμάσιο
αγόρι της συντροφιάς σας. "Η
ευθεία που ακολουθεί προς
τη Γη είναι τόσο τέλεια πού
δεν φαντάζομαι να μπορέση
να τη βρή ο Ράλ μ' όλους
τους χάρτες του. "Ετσι θα
κερδίσουμε οπωσδήποτε κανα-
δυό μέρες διαφορά! Σύμφωνα
δηλαδή με τους υπολογισμούς
μου θα φτάσωμε μόλις μιά
μέρα δργότερα από τον Ράλ.

—Μιά μέρα αργότερα!,
μουρμουρίζει ο Τζόε χλωμιά-
ζοντας. Πολλά μπορούν να
χουν γίνει μέσα σε μιά μέρα
απ' αυτά τα τέρατα!

Και ο καιρός περνάει μέσα
στην άγωνα πού τίποτε δεν
μπορεί να την ελαττώση. Τό
ταξίδι μέσα στο μαύρο Διά-
στημα είναι μονότονο γιατί
κονείς από τους αστροναύτες
μας δεν έχουν κέφι να καθή-
σουν να παρακολουθήσουν ά-
πο την τηλεόρασι τους άστε-
ρισμούς πού περνάνε.

"Ο πιο άπαρηγόρητος απ'
όλους είναι ο φουκαράς ο Τζί-
που. Πίνει τοςο λίγο από το
«δυναμωτικό νερό» του Μόθ
πού κοντεύει να γίνη πετσι
και κόκκαλο από άδυναμία.

—Τζίπους δεν έχεις θέσι
σε κόσμος χωρίς φαί! γκρι-
νιάζει συνεχώς και του κά-
κου οι δυό κοπέλλες προσπα-
θούν να τον παρηγορήσουν.
Τζίπους δεν μπορείς τρώς νε-
ράκι! Νεράκι ξέρεις Τζίπους
για δ'ψα όχι για πείνα! Νε-

ράκι δεν μυρίζει ψητό! Δεν μυ-
ρίζει καθόλου τηγανητό, ου-
τε μεζέ, ουτε γλυκό πάστα.
Τίποτα δεν είσαι νερό! "Ανο-
στο! Τζίπους δεν μπορείς φάς
νερό! Τζίπους πεθάνεις!

"Όμως μ' όλ' αυτά δεν πε-
θαίνει γιατί και το λίγο νε-

α... Τα έφικτικά τέρατα άρχισαν
να καυστρέφουν τα πλαηητόπλοι
του Ράλ.

ράκι που πίνει έχει τόσες θρεπτικές ουσίες που δεν μπορεί να τις βάλει ο νους του.

ΠΕΡΝΟΥΝ αρκετές μέρες. Ο πρώτος που διακρίνει σαν ένα μικρό στίγμα στην τηλεόραση τη Γη είναι ο Τάν. Οι πέντε σύτροφοι τινάζονται γεμάτοι λαχτάρα μόλις μαθαίνουν το νέο. Με εξαιρετική συγκίνηση κυττούν αυτό το μικρό σημάδι που είναι η πατρίδα τους και που τόσες μέρες βρίσκονταν τόσο αφάνταστα μακριά της.

Πιο συγκινημένος απ' όλους είναι πάλι ο φτωχός ο Τζίπου. Μόλις ο Τζόε του αναγγέλλει πώς το μικρό στίγμα που βλέπει είναι η Γη, μίνο που δεν κλαίει από τη χαρά του. Ταυτόχρονα όμως δεν μπορεί να το χωρέσει και το κεφάλι του.

—Αυτό σημαδάκις δεν μπορεί είσαι Γη! μουρμουρίζει παραξενεμένος. Πώς μπορεί μέσα αυτό σημαδάκις, χωρέσης πολλά ψητά, πολλά κοτόπουλα, σιγάδος, πάστες πολλές, αρνάκια, μοσχαράκια; Πολύ μικρό σημάδι όλα αυτά! "Όλο μαζί σημαδάκι

μέσα στομάχι Τζίπου δεν γεμίζεις!

Η λογική του άραπάκου είναι τετράγωνη μά κανείς δεν της δίνει σημασία αλήτη την ώρα. Η αγωνία όλων έχει φτάσει στο κατακόρυφο. Ο Τάν μαζί με τον πλοίαρχο του σκάφους μέσα στο όποιο βρίσκονται προσπαθούν να ανακαλύψουν μέσα στην τηλεόραση ή στο ραντάρ τα διαστημόπλοια του Ράλ γύρω από τη Γη. Μά μ' όλη τους την προσπάθεια και μ' όλη την ώρα που τρών σ' αλήτη δεν μπορούν να δουν το παραμικρό.

Στο μεταξύ έχουν πλησιάζει και στον πλανήτη Γη πάρα πολύ. Κανένα όμως διαστημόπλοιο δεν πετά έξω από την ιονόσφαιρά της. Είναι γεγονός σίγουρο πώς τα σκάφη του Ράλ έχουν προσγειωθεί επάνω στον πλανήτη. Τα τρομερά ρομπότ του θάχουν κιάλας βγή επάνω στην επιφάνειά του και θάχουν αρχίσει να σκορπούν δλόγυρά τους την καταστροφή!

Ο Τζόε Μάρτιν είναι άπαρηγόρητος. "Ωστόσο δεν υπέχει πιά καιρός παρά μόνο για δράση. Ο μεγάλος Στόν δίνει διαταγή στον στόλο του να περάσει την ιονόσφαιρα. Τα πελώρια σκάφη του Διαστήματος χύνονται μέσα στην άτυόσφαιρα της Γης. Από το ήμισφαίριο που μπαίνουν στον πλανήτη είναι μέρα. Έξ άλλου η ταχύτης των πλανητοπλοίων είναι τόσο τρομακτική που δεν θά χρειαζόταν παρα-

πάνω από δυό ώρες για να φτάσουν από τα μέρη που είναι νύχτα σ' εκείνα που τὰ βλέπει ο ήλιος...

Είναι καιρός πιά ο Τάν να παραδώση τὴν καθοδήγησι τοῦ Στέλου στὸν Τζόε Μάρτιν. Τὸ παιδί δὲν ξέρει καὶ τὸσο καλὰ τὴ γεωγραφία τῆς Γῆς ἐνῶ ὁ Μάρτιν μπορεῖ ἀπὸ τὸ μεγάλο ὕψος ποῦ βρίσκεται νὰ καταλάβῃ πάνω ἀπὸ ποιές χώρες περνοῦν γιατί τὸ σχῆμα τους διαγράφεται κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους σὰν χάρτης.

— Πρέπει νὰ βροῦμε τὸ γρηγορώτερο ποῦ ἔχουν ἀποβιβάσῃ τὰ ρομπὸτ τοῦ Ράλ! λέει ὁ Τζόε στὸν φίλο του. Κι' ὅμως ἡ Γῆ εἶναι πολὺ μεγάλη γιὰ νὰ τὴν ψάξωμε ὀλόκληρη. Μόνο ἀπὸ τίποτε ἐκρήξεις μπορεῖ νὰ ὀδηγηθοῦμε!

— Δὲν νομίζω πὼς ἔχετε δίκιο!, λέει ὁ Τάν μετὰ ἀπὸ λίγη σκέψι καὶ τὰ μάτια του παύρουν πάλι τὴν ὑπερκόσμια λάμψι τους. Ἴσως ὑπάρχει καὶ μᾶλλον θὰ ὑπάρχει ἄλλος τρόπος νὰ μάθωμε γρηγορώτερα ποῦ γίνεται ἡ φασαρία — ἂν γίνεται.

— Ἐχεις δίκιο!, φωνάζει με νομιᾶς ὁ Τζόε ποῦ καταλαβαίνει τί ἐννοεῖ τὸ ὑπέροχο ἀγόρι. Τὸ ραδιόφωνο!

— Ἀκριβῶς!

Ὁ Τάν ἀνοίγει τὸν δέκτη τοῦ πλανητοπλοίου στὰ ὑπερθραχέα. Πολλοὶ σταθμοὶ μαζί περνοῦν στὸ ἐλαχιστότατο κίνημα τῆς βελόνας. Τὸ πλανητόπλοιο ὅμως δὲν ἔχει ἄλλα κύματα ἀπὸ ὑπερθραχέα γι-

ατὶ μόνο σ' αὐτὰ ἐκπέμπουν οἱ σταθμοὶ τοῦ Μόθ. Μὰ στὸ τέλος ὁ Τάν καταφέρνει καὶ μ' αὐτὰ νὰ «πιάσῃ» ἕναν σταθμὸ. Φαίνεται πὼς ὄλοι οἱ σταθμοὶ τῆς Γῆς μιλοῦν αὐτῇ τῇ στιγμῇ γιὰ τὸ, ἴδιο φοβερὸ γεγονός:

«Ὁ τρομαχτικὸς στρατὸς τῶν ἐφιαλτικῶν ἐξώκοσμων ρομπότ», λέει ἐκείνη ἀκριβῶς τῇ στιγμῇ ἢ φωνῇ τοῦ σπῆκερ, «καταπατεῖ τὰ ἔθρα ἐδάφη τῆς Ἀργεντινῆς! Τὰ ρομπὸτ αὐτὰ, ὅπως βεβαιώνουν οἱ πληροφορίες μας ἔχουν ὕψος πενήντα μέτρων! Ἄπ' ὅπου περνοῦν σπέρνουν τὸν ὀλεθρο! Καταπατοῦν σπιτία μετὰ τὰ γιγάντια μεταλλικὰ πόδια τους αὐτοκίνητα καὶ ὅτι ἄλλο βρεθῇ στὸν δρόμο τους. Ἐξ ἄλλου φαίνεται πὼς κανένα ἀπὸ τὰ ὄπλα μας δὲν εἶναι ἱκανὸ νὰ τὰ ἀντιμετώπισῃ ἑκτός — ἴσως — τῆς ὑδρογονικῆς βόμβας. Τὰ τέρατα ὅμως βρίσκονται μέσα σὲ περιοχὰς μετὰ πυκνὸν πληθυσμὸν καὶ οἱ ἀρχές δὲν μποροῦν νὰ χρησιμοποιήσουν τὴ βόμβα αὐτῇ. Τί θὰ γίνῃ ὅμως ὅσο οἱ ἐφιαλτικοὶ ἐξώκοσμοι ἐπιδρομεῖς, προχωροῦν ὀλοένα πρὸς τὴν ἐνδοχώρα τῆς Ἀμερικῆς; Ἡ ταχύτης των εἶναι καταπληκτικῇ. Τὸ κάθε βῆμα τους ἔχει ἀνοιγμα σαράντα μέτρων καὶ ὅταν τρέχουν δὲν μπορεῖ νὰ τὰ ἀκολουθήσῃ ἀεροπλάνο! Εἶναι ἀμφίβολο ἂν κανεὶς θὰ μπορέσῃ νὰ βρῇ τὸν τρόπο νὰ ἀντιμετώπισῃ τοὺς μηχανικοὺς αὐτοὺς σατανάδες. Ἡ Γῆ κιν-

δυνεύει να καταστραφή!»

Ο σπήκερ σταματάει να μιλάει, αλλά τώρα ο Τζόε ξέρει κατά πόσο πρέπει να τράβηξη και δίνει σχετικές οδηγίες στους ατόους που υδρευθύνουν την πορεία. «Όσοσο στα μάτια του πράκτορας της Έφ Μπι "Αϊ και όλων των φίλων του καθρεφτίζεται ή πιο δυνατή αγωνία. Θα προφτάσουν να σώσουν την Αμερική; Κι' αν προφτάσουν θα καταφέρουν να κάνουν τα τέρατα να εγκαταλείψουν τα σχέδιά τους ή μήπως και τα πλανητόπλοια του Στόν δεν θα χουν τα κατάλληλα όπλα για να τα αντιμετωπίσουν; Ο Ράλ ανήκει κι' αυτός στον ίδιο κόσμο με τον ίδιο εξελιγμένο πολιτισμό. Κι' αν στην πραγματικότητα είναι πιο δυνατός από τον Στόν και κερδίση τη μεγάλη μάχη;

Καθώς ταξιδεύουν δλοταχώς προς τη Νότια Αμερική ο Τζόε ψάχνει να βρη κανέναν άλλο σταθμό, που να μιλάει για αυτά τα φοβερά μηχανικά τέρατα και δεν άργει. Η φωνή του σπήκερ ενός σταθμού μεταδίδει τα εξής:

«Τα αεροπλάνα που έτόλμησαν να πλησιάσουν για να βομβαρδίσουν τα υπερκόσμια ρομπότ, συντριβήσαν πριν φτάσουν στον προορισμό τους. Τά τρομερά τέρατα διαθέτουν μίαν έκτανα (*) που λυώνει τώ πάντα, άκμα και τα σκληρότερα μέταλλα, μέσα σε ελάχιστα δευτερόλεπτα! Τα

βαρέα άρματα μάχης συντριβήσαν κάτω από τα πελώρια πέλματά των! Τίποτε δεν μπορεί να γίνη πιά! Μόνο ή υδρογονική βόμβα μπορεί να μας σώση! Είναι αλήθεια πως θα σκοτωθούν εκατομμύρια τσως άθωοι. Όμως είναι καλύτερο από τώ να καταστραφή ή υδρόγειος. Οι άρχές πρέπει να τώ αποφασίσουν. Κανείς δεν θά τούς κατηγορήσει για αυτά!...»

—Πρέπει να προλάβωμε! μούρμουρίζει ο Τζόε σφίγγοντας τις γροθιές του με μανία. Δεν πρέπει να αφήσωμε να γίνη αυτό. Θα είναι τρομερό...

ΔΥΟ ΩΡΕΣ
αργότερα οι δυο στρατοί του μακρουού πλανήτου Μάρθ, έρχονται σε σύγκρουση πάνω στον φλοιό ενός ξένου πλανήτη, της Γης! Και ή σύγκρουση αυτή είναι τρομερή. Οι άι

στίνες που στέλνουν τα πλανητόπλοια του Ράλ σ' εκείνα τώ Στόν καθώς και αυτές που εξακοντίζουν τώ Στόν κατά τώ Ράλ, είναι κάτι παραπάνω από εφιαλτικές. Κι' όσες λούζουν από τόν στόχο τους και πέφτουν πάνω στη Γη προκαλούν κολάσιμένες καταστροφές. Βουνά δλόκληρα κάταρ-

*) Βλέπε εικόνα εξωφύλλου.

ρέσουν και τρομεροί βράχοι με τατρέπονται μέσα σε μία στιγμή σε καυτή λάβα που κατακυλάει προς τα κάτω σαν όρμητικός και καταστροφικός χείμαρρος που τίποτε δεν είναι ικανό να αντισταθεί στον δρόμο του.

Πολλά πλανητόπλοια κι από τις δυο μεριές καταστρέφονται! Ο Τζόε, ο Τάν και η υπόλοιπη παρέα τους βλέπουν με φρίκη πώς η μάχη αρχίζει να κλείνει. μάλλον όπερ του κακούργου Ράλ. Πολλά σκάφη του Στόν καταρρίπτονται γιατί ο Ράλ έχει και τα γιγάντια τέρατά του πάνω στον φλοιό της Γης που κεραυνοβολούν τα πλανητόπλοια του έχθρου του με τις διαβολικές τους ακτίνες.

Μία λάμψη παράξενη και γνιθίζει ωστόσο στα μάτια του Τάν που δεν ξεφεύγει την προσοχή του Τζόε που τα δικά του ανοίγουν μονομιάς με έλπιδα γιατί ξέρει πώς το υπερκόσμιο εκείνο άγιορι δεν είναι καθόλου άπιστο να τους σώσει μέσα σε μία στιγμή.

—Τι σκέφτηκες, Τάν;, ρωτάει με αγωνία.

—Αυτά τα ρομπότ!, λέει ο Τάν. Για να προκαλούν αυτές τις καταστροφές δεν μπορούν παρά να είναι τηλεκατευθυνόμενα!

—Δεν είναι δυνατόν να κατευθύνονται από κανένα απ' αυτά τα πλανητόπλοια που πετούν στον άερα και μάχονται. Πρέπει να είναι μέσα σ'

ένα σταματημένο στη Γη σκάφος αυτός που τα κινεί, διαφορετικά δεν μπορεί να τα κατευθύνει από μη σταθερή βάση, όταν μάλιστα μια αερομαχία αναγκάζει τον πιλότο να κάνει χειρισμούς άσχετους με εκείνους που θέλεει εκείνος που κατευθύνει τα ρομπότ.

—Τότε πρέπει να ψάξουμε να βρούμε εκείνο το κολασμένο σκάφος!, μουγκρίζει ο Τζόε.

—Ακριβώς!
Ο Μάρτιν μεταφράζει την ιδέα του Τάν στον Στόν που τα μάτια του ανοίγουν με θαυμασμό για το καταπληκτικό παιδί και άμεσως δίνει τις σχετικές διαταγές.

Απομακρύνονται με μεγάλη ταχύτητα από το μέρος που μάχονται τα άλλα πλανητόπλοια και δλα τα μάτια μαζι ψάχνουν να ανακαλύψουν το σκάφος του Ράλ πάνω στην επιφάνεια της Γης. Και τελευταία το καταφέρνουν. Το στανικό διαστημόπλοιο είναι κρυμμένο ύπουλα μέσα σ' ένα σύμπλεγμα βράχων που το χρώμα τους μοιάζει πολύ με το δικό του. Ο Τάν όμως δεν μπορεί να γελαστή. Τα υπερφυσικά μάτια του το ανακαλύπτουν με το πρώτο καθώς περνούν από πάνω του.

Και τότε γίνεται κάτι το καταπληκτικό. "Όχι για τους ανθρώπους της Γης που το έχουν ξαναδεί, κι άλλες πολλές φορές, μά για τον άρχοντα Στόν και τους άλλους ανθρώπους του Μόθ.

Τὸ καταπληκτικὸ καὶ ὑπερκόσμιο ἀγόρι ποὺ λέγεται Τάν χάνεται ξαφνικὰ ἀπὸ τὰ μάτια τους σὰν νὰ ἦταν ἀέρας, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ ὅλοι ἤθελαν νὰ τὸν συμβουλευθοῦν γιὰ τὸ τί θάπρεπε νὰ κάνουν.

Ὁ Στόν τινάζεται πρὸς τὰ πίσω τρομαγμένος.

«Τί σημαίνει αὐτό;» ρωτᾷ με τὴν ὑπέροχη συσκευή του ποὺ μπορεῖ νὰ ὑποβάλλῃ ἐρωτήσεις κατ' εὐθείαν μέσα στὸ μυαλὸ τοῦ συνομιλητοῦ του.

—Αὐτὸ σημαίνει πὼς ὁ Τάν πηγαίνει νὰ μᾶς σώσῃ ὅλους! λέει ὁ Τζόε καὶ στὰ μάτια του καθρεφτίζεται ἡ πιὸ μεγάλη ἀγωνία. Ἔπρεπε νὰ μείνῃ ξδῶ καὶ νὰ κατεβοῦμε νὰ βομβαρδίσωμε μὲ μιὰ ἀκτίνα ἐκεῖνο τὸ καταραμένο πλανητόπλοιο ποὺ εἶναι ἡ φωλιχὴ τοῦ Ράλλ! Φαίνεται ὅμως πὼς αὐτὸ δὲν τοῦ ἔφτανε τοῦ Τάν! Θέλει κάτι ἀκόμα περισσότερο!

«Τί περισσότερο ἀπ' αὐτό;» ρωτᾷ πάλι ὁ Στόν. Ἄν καταστρέψωμε αὐτὸ τὸ πλανητόπλοιο, ἀφ' ἐνός θὰ ἐξοντώσω τὸν ἐχθρὸ μου κι' ἀφ' ἑτέρου τὰ τρομερὰ μηχανικὰ του τέρατα θὰ μείνουν ἀκυβέρνητα καὶ δὲν θὰ μποροῦν νὰ καταστρέψουν ἄλλο! Θὰ τὸ βομβαρδίσω μόνος μου, αὐτὴ τὴ στιγμὴ!

Ὁ Τζόε τοῦ πιάνει τὸ χεῖρ τὴν ὥρα ποὺ ἐτοιμάζεται νὰ κατεβάσῃ κάποιον μοχλὸ.

—Ὅχι! τοῦ φωνάζει μὲ ἀγωνία. Δὲν πρέπει! Τώρα ὁ Τάν βρίσκεται ἐκεῖ μέσα! Ἡ

«ΤΑΝ»

Τεύχος 9: Ο «ΝΑΝΟΣ»

Τεύχος 10:

Ο ΠΑΓΩΜΕΝΟΣ ΒΑΛ

Τεύχος 11:

ΕΝΑΝΤΙΟΝ
ΤΩΝ ΚΑΤΑΧΘΟΝΙΩΝ

Τεύχος 12:

«ΣΥΜΠΑΝ Ι»
Δὲν ἀπαντᾷ

ἀκτίνα θὰ σκοτώσῃ κι' αὐτόν!
«Αὐτὸ ποὺ λέτε εἶναι ἐξωφρενικό!» λέει ὁ Στόν μὲ κατὰπληξι.

—Εἶναι ὅμως ἀληθινό! ἐπιμένει ὁ Τζόε ἰδρωμένος. Περιμένετε καὶ θὰ δῆτε... Νά! Κυττάξτε!!

Ὅλοι στρέφουν μονομιᾶς τὰ βλέμματά τους πρὸς τὸ μέρος ποὺ δείχνει ὁ πράκτωρ τῆς «Ἐφ Μπι» Αἱ.

ΑΥΤΟ που αντικρύζουν δέν περίμεναν ποτέ να τὸ δοῦν:

Τρία γιγάντια ρομπότ που βρίσκονται κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους στὸν φλοιὸ τῆς Γῆς ρίχνουν αὐτὴ τῆ στιγμή τις ἀκτίνες τους πρὸς τὸν οὐρανό. Μὴ οἱ ἐφιαλτικές ἐκεῖνες ἀκτίνες δέν σημαδεύουν πιά τὰ πλανητόπλοια τοῦ Στόν, ἄλλὰ τὰ ἴδια τὰ σκάφη τοῦ κακούργου Ράλ! Τὰ τελευταῖα αὐτὰ διαλύονται μέσα σὲ τρομακτικές ἐκρήξεις καὶ τότε τὰ ρομπότ ἀρχίζουν νὰ στέλνουν τὸν χαλασμό σὲ ἄλλα ἀπὸ τὰ πλανητόπλοια τοῦ Ράλ! Ἡ μάχη κρατᾷ ἀκόμα λίγη ὥρα. Μετὰ τὰ σκάφη τοῦ κακούργου που ἦρθε νὰ κατακτήσῃ τῆ Γῆ, ξεχύνονται σάν βολίδες πρὸς τὸ Διάστημα — ὅσα ἔχουν προλάβει νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὴν ξαφνικὴ ἐπίθεσι τῶν ρομπότ κι' ἀπὸ τὴν ἀντεπίθεσι τῶν πλανητοπλοίων τοῦ Στόν που πήραν θάρος βλέποντας τὴν νέα τροπὴ τῶν πραγμάτων.

Ἡ νίκη τοῦ Στόλου τοῦ Στόν εἶναι θριαμβευτικὴ μὰ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους που τρέχουν τρομοκρατημένοι πάνω στὸν φλοιὸ τῆς Γῆς ἡ κόλασις δέν ἔχει τελειώσει ἀκόμα. Πελώριες φλόγες τινάζονται ἔως τὰ μεσοῦρανα ἀπ' ὅπου ἔχουν πέσει οἱ κολασμένες ἀκτίνες τῶν σκαφῶν τοῦ κακούργου Ράλ.

Πελώρια κτίρια καίονται σάν πυροτεχνήματα καὶ καταρρέουν σάν χάρτινα ἀνάμεσα

σὲ γιγάντιες ἐκρήξεις. Μὰ δέν καίονται μόνο κτίρια καὶ ἐγκαταστάσεις. Ἀκόμα καὶ πάνω στὰ βουνὰ καὶ στὰ βράχια ὅπου ἔπεσαν οἱ ἀκτίνες τοῦ ὀλέθρου, ἔχουν ἀνάμει τρομερές φωτιές, που τινάζονται μεσοῦρανα μὲ μεγάλες ἐκρήξεις σάν νένοϊξαν ξαφνικὰ στῆ Γῆ τὰ πύρινα στόματά τους, χιλιάδες καινούργια ἠφαίστεια.

Μὰ μέσα σ' αὐτὸν τὸν χαλασμό δέν ξεχνιῶνται καὶ οἱ κατοῦργοι.

Ὁ ἄρχοντας Στόν προσγειώνει τὸ σκάφος του πλάι στῆ ρουκέτα που ἔπρεπε νὰ βρισκεται μέσα ὁ Ράλ. Ὅταν ὁμως ἔτρεξαν ὅλοι στὸ ἐσωτερικὸ τῆς βρῆκαν τὸν Ράλ ἀναίσθητο καθὼς καὶ τὸν πλοῖαρχο του. Ἦταν κι' οἱ δυὸ χτυπημένοι πίσω στὸ κεφάλι μ' ἓνα βαρὺ σίδερο καὶ τὸ χτύπημα τοὺς τὸ εἶχε δώσει ὁ Τάν που στεκόταν τώρα χαμογελαστός καὶ ὑποδεχόταν ἐκείνους που ἔσπευδαν νὰ τὸν συγχαροῦν. Ὁ ἴδιος ἀπὸ τὸν πομπὸ τηλεκατευθύνσεως εἶχε ὀδηγήσει τὰ τρομερὰ ρομπὸν ἐναντίον τῶν δολοφόνων που τὰ εἶχαν κατασκευάσει.

Ὁ Ράλ καὶ ὁ πλοίαρχος τοῦ σκάφους του δένονται χειροπόδαρα καὶ ὀδηγοῦνται στὸ πλανητόπλοιο τοῦ Στόν. Ὁ τελευταῖος αὐτὸς μὲ τὰ μάτια γεμᾶτα κατάπληξι που δέν μπορεί νὰ περάσῃ ἀκόμα, προσπαθεῖ νὰ μάθῃ ἀπὸ τὸν Τάν πῶς πέτυχε ἐκεῖνο τὸ ἀνήκουστο κατόρθωμα.

Τὸ ὑπερκόσμιο ἀγῶρι ὁμως

κυττάζει με νόημα τούς φίλους του:

—Θά σᾶς τὰ ἐξηγήσω δὴ αὐτὰ μιά ἄλλη ὥρα, λέει σιὸν Στόν. Πρὸς τὸ παρὸν θὰ ἤθελα νὰ μὲ ἀφήνατε νὰ συνοδεύσω τὸν φίλο μου τὸν Τζίπυ στὸ πρῶτο ἐστιατόριο πὺ θὰ βροῦμε στὸν δρόμο μας!

Ὁ ἀραπάκος χόροπηδαίει σάν νὰ τοῦ ἔχουν βάλει νέφτι.

—Ναί!, φωνάζει καὶ τὰ ματάκια του γυαλίζουν σάν πυγολαμπίδες. Τζίπυς θέλεις ἐ-

στιατόριο! Τζίπυς δὲν θέλεις ἄλλο νεράκι! Δὲν διψάει καθόλου πιά! Τζίπυς θέλεις ἐστιατόριο! Μεγάλος κατάλογος γράφει πολλὰ φαγητά, ζητήσεις Τζίπυ δλα! "Ὅλα φαγιά φᾶς καὶ ὕστερα φᾶς καὶ κατάλογος! Μὰ νεράκι ὄχι πιά Τζίπυς, Μόσα Στόν! Κι' ἂν κι' ἐσύ ἔρθεις ἐστιατόριο οὔτε ἐσύ θές πιά νεράκι ὅταν γυρᾶς τὸπος σου! "Ἐλα, Μόσα! Τζίπυς κεράσης ἐσένα ἂν Μόσα Τζόε... πληρώσης λεφτά!

ΤΕΛΟΣ

(Ἑλληνικὸ κείμενο : ΓΙΩΡΓΟΥ ΓΛΗΝΟΥ)

(Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις)

“ΤΑΝ” ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΒΙΒΛΙΑ ΦΑΝ-
ΤΑΣΤΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ
Ο ΥΠΕΡΚΟΣΜΙΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΚΑ 2) 4ος ΟΡΟΦΟΣ.

Ἄριθ. Τεύχους 4.

Διευθύνσεις συμφ. τῷ Νόμῳ : Δ)ντῆς : Ν. ΣΑΡΡΗΣ, Ἄλ. Παπα-
ναστασίου 11. Ἀρχισυντάκτης : Γ. ΜΑΡΜΑΡΙΔΗΣ, Α. Φίλιου 3.

Προϊστάμενος Τυπογραφείου : Σπ. Τελώνης, Ρεστοβίου 12

ΣΤΟ ΜΕΤΑΞΥ ΤΟ ΚΙΒΩΤΙΟ
ΑΝΟΙΚΤΗΚΗ ΚΙ ΕΝΑΞ ΙΝΔΙΑ-
ΝΟΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ ΕΒΓΛΑΝΕ
ΑΠΟ ΜΕΣΑ ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ
ΚΙΤΡΙΝΗ ΠΕΤΡΑ.

Ο ΦΟΝΙΑΣ ΚΑΤΑΛΑΒΕ ΠΟΣ ΤΗΝ ΕΙΚΕ ΠΑ-
ΘΕΙ ΜΑ ΔΕΝ ΠΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΚΑΝΗ. ΟΙ ΑΠΑ-
ΤΣΙΣ ΔΕΝ ΑΣΤΕΙΕΥΟΝΤΑΝ. ΣΤΗΝ ΠΑΡΑ-
ΜΙΜΗ ΚΙΝΗΞΗ ΤΟΥ. ΘΑ ΤΟΝ ΣΚΟΤΩΝΑΜ

Ο ΤΖΕΡΩΝΥΜΟ ΤΗΝ ΑΡΡΑΞΕ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ
ΚΑΙ ΓΕΜΑΤΟΣ ΑΠΛΗΣΙΑ : :
-ΘΡΑΙΟΣ ΣΠΟΡΟΣ. ΘΑ ΤΟΝ ΠΑΝΙΕΡΓΗΣΟ ΚΙ-
ΠΟΥ ΕΧΕΙ ΟΙ ΑΡΘΟΥΣΕ :

-ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΑΛΛΟ
ΕΙΠΕ Ο ΝΤΟΝ. ΜΑΖΕΨΑ-
ΜΕ ΤΟ ΧΡΥΣΑΦΙ ΜΕ ΤΟ
ΣΥΝΤΡΟΦΟ ΜΟΥ ΣΕ ΤΡΕ-
ΜΗΝΕΣ. ΤΟ ΠΑΩ ΣΤΗΝ
ΠΟΛΗ ΝΑ ΤΟ ΠΟΥΛΗΣ
-ΠΕΣ ΨΕΜΜΑΤΑ, ΛΕΥΚΟ
ΣΚΥΛΙ! ΟΥΡΑΙΣΕ Ο ΤΖΕ-
ΡΩΝΥΜΟ. ΘΑ ΣΕ ΚΑΝΩ
ΝΑ ΜΟΥ ΠΗΣ ΠΟΥ ΕΧΕΙ
ΤΟ ΧΡΥΣΑΦΙ! Μ' ΑΥΤΟ ΘΑ
ΑΓΟΡΑΣΩ ΠΟΛΛΑ ΟΠΛΑ
ΓΙΑ ΝΑ ΠΟΛΕΜΗΣΩ ΤΗ
ΦΥΛΗ ΣΟΥ.

ΣΙΣ! ΣΩΠΑ, ΚΙΤΡΙΝΟ ΓΕΡΑΚΙ! ΜΟΥΡΜΟΥ-
ΡΙΖΕ ΞΑΦΗΚΑ Ο ΜΠΟΥΡΑΛΟ ΜΠΙΛ
ΚΑΘΩΣ ΒΑΔΙΖΑΝ. ΑΚΟΥΩ ΦΑΣΑΡΙΑ!
ΣΕ ΔΥΟ ΛΕΠΤΑ ΕΙΚΑΝ ΦΤΑΞΕΙ ΣΤΗΝ
ΑΚΡΗ ΕΚΟΣ ΓΚΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΚΥΤΟΥ-
ΣΑΝ ΚΑΤΩ. ΕΙΔΑΝ ΠΟΛΛΟΥΣ ΕΡΥΘΡΟ-
ΔΕΡΜΟΥΣ ΝΑ ΟΡΜΟΥΝ ΓΙΑ ΝΑ ΔΕΞΟΥΝ
ΕΝΑΝ ΛΕΥΚΟ.
— ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΠΕΜΒΟΥΜΕ ΓΙΑ ΝΑ ΤΟΝ
ΣΩΣΩΜΕ, ΕΙΠΕ Ο ΜΠΙΛ.

ΓΙΣΣΕ ΕΙΝΑΙ Ο ΔΟΛΟΦΟ-
ΝΟΣ ΕΚΕΙΝΟΥ ΠΟΥ ΒΡΗ-
ΚΑΜΕ ΤΟ ΠΤΩΜΑ ΤΟΥ
ΣΤΟΝ ΔΡΟΜΟ, ΕΙΠΕ ΤΟ ΚΙ-
ΤΡΙΝΟ ΓΕΡΑΚΙ. ΘΥΜΑΤΑΙ
Ο ΑΔΕΛΦΟΣ ΜΟΥ ΣΤΟ ΧΕ-
ΡΙΑ ΤΟΥ ΤΗ ΧΡΥΣΟΣΚΟ-
ΝΗ. ΗΤΑΝ ΚΙ ΕΚΕΙΝΟΣ
ΧΡΥΣΟΘΡΑΣ.

Ω ΜΑ ΤΟΤΕ ΑΚΟΥΣΑΝ ΠΩΣ Ο ΤΖΕΡΩΝΥΜΟ ΖΗΤΟΥ-
ΣΕ ΑΠΟ ΤΟΝ ΛΕΥΚΟ ΝΑ ΤΟΥΣ ΟΔΗΓΗΣΗ ΣΤΟ ΜΕ-
ΡΟΣ ΠΟΥ ΕΚΡΥΒΕ ΠΟΛΥ ΧΡΥΣΑΦΙ

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ